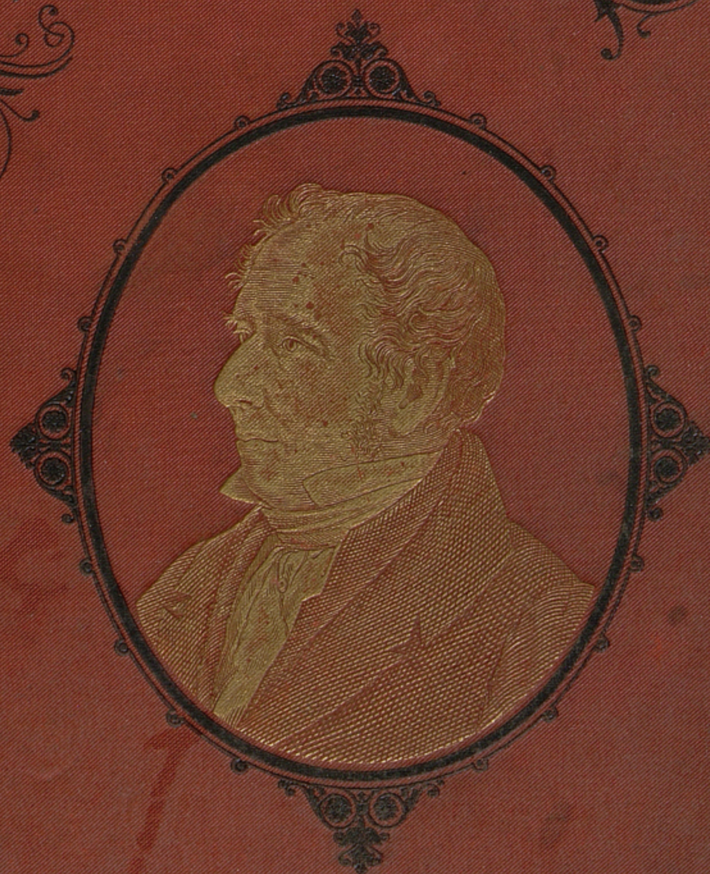
4° SC
5030
Sup

ROMANCER OG SANGE

AF

C. E. F. WEYSE

WILHELM HANSEN'S MUSIK-FORLAG

Sc. 4° Suf. 5030

C. E. F. Weyse

ROMANCER OG SANGE.

Og eied han ingen andre Smaa
Som nu til hans Grav forladte gaa
Mens Taaren ikke kan standse,
Dog Een signærmer som Faderløs
Og bringer barnlige Krandse,
Hvis Blade mildt over Graven strøes,
Og det er den danske Romance.

J. L. Heiberg.

KJØBENHAVN.
Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

Forlæggerens Eiendom.

5042

Romance af „Sovedrikken“

Andantino.

1.

dolce *p*

De kla - re Bøl - ger rul - led mod dunk - le Af - ten - lund, det
Da lød hans hul - de Stem - me, han nævn - te ømt mit Navn. O!

p

var saa tyst i Da - len, høit fløi - ted Nat - ter - ga - len; dens
sang han, lad din Læ - be til min med Ild sig klæ - be, og

re - ne To - ner lul - led mig ind i Søv - nens Blund. Da
lad os al - ting glem - me, sødt klyn - get Favn mod Favn! Da

cresc. *f* *dim.* *p*

Wilhelm Hansens Nodestik- og Tryk, Kjöbenhavn.

drøm - te jeg at sku - e for mig en Yng - ling staae; hans
sank jeg glad og ban - ge med Skjæl - ven til hans Bryst; os

cresc. *mf*

bru - ne Lok - ker bøl - ged, hans Aa - syn ei de døl - ged, i
fris - ke Løv om - snoe - de, Vi - o - ler rundt os groe - de, og

p *p*

So - lens Ro - sen - lu - e han mon - ne Ly - ren slaae.
Phi - lo - me - les San - ge gjen - tog vor stum - me Lyst.

A. Oehlenschlæger.

mf *p*

Ariette af „Sovedrikken."

Allegretto.

2.

1. A - mor! Bac - chus!
2. A - mor! Vaa - rens
3. A - mor! i din

f *p*

kom - mer ned, sø - de, el - ske - li - ge Dren - ge!
bed - ste Lyst! mel - lem Ro - ser - ne du le - ger.
run - de Arm, til vor Mund sig Dru - en klæ - be!

dolce

mel - lem Vaa - rens Blom - ster - bed vin - ker E - der her de gyld - ne Stren -
Mun - tre Bac - chus! kom og kryst Dru - en i det ro - sen - krand - ste Bæ -
Blik mod Blik og Barm mod Barm Læ - be tryk - ket sødt med Ild til Læ -

mf *p*

ge, de gyld - - ne Stren - ge.
ger, det ro - - senkrandste Bæ - ger.
be, med Ild til Læ - be!

A. Oehlenschlæger.

mf *p* *f*

Romance af „Sovedrikken."

Andantino quasi Allegretto.

3.

A. Oehlenschlæger.

Romance af „Sovedrikken."

Andantino.

4.

p

1. Det blan-ke Sværd paa Væg-gen hang, ung Inger for Sværdet stod; tolv Slag i Bor-gens Klok-ke klang, da dryp-ped Sværdet med Blod. Og drypper med Blod det blan-ke Sværd, og far-ves dets Tun-ge rød, da ti-mes ung E-rik i far-lig Færd, og er vel saa-ret og død! Af Angest mit Hjer-te be-spæn-des.

2. Hun Sværdet greb og stirrende stod i Maa-nens ble-ge Skin; og som nu Taarer faldt i dets Blod, klang Sukket i Nat-tens Vind. Da brast om Armen det rø-de Guld og faldt til Jorden i-tu. Ak, kal-der du mig til Gravens Muld? thi der er du vis-se-lig nu! Af Angest mit Hjer-te be-spæn-des.

mf

A. Oehlenschlæger.

Ariette af „Sovedrikken."

Andante.

5.

For Dem mit Hjer_te bru_ser, jeg el_sker Dem ind_til min Død.
Troe mig, jeg vist kre_pe_rer, i_fald jeg ik_ke æg_ter Dem;
Blandt al den Mad, De mig gi_ver, er De den al_ler_bed_ste Ret.

Hver Dag jeg om Dem snu_ser som Kat_ten om den var_me Grød.
De har saa søde Ma_ne_rer, De er saa grumme an_ge_nem.
Før De min Ma_ge bli_ver jeg bli_ver ik_ke rig_tig mæt.

A. Oehlenschlæger.

Ariette af „Sovedrikken.“

6.

Allegretto.

dolce *pf*

cresc. *f* *p*

1: Op! munter til Ar_bejd! alt So_len op_staaer, alt Du_er_ne kur_re, alt Vagt_ler_ne slaaer!

2. Op! munter til Ar_bejd! saa by_der os Pligt. Hvor_til har vi Hæn_der, und_ta_gen til Sligt?

f *p*

høit Lær_ken alt hæ_ver de dir_ren_de To_ner, Smaa_fug_le_ne syn_ge i Skove_nes Kroner: thi munter til Ar_beid! op!

Lad Fug_le_ne syn_ge, de kan jo ei an_det, de el_lers vist gjer_ne og gav_ne_de Lan_det: thi munter til Ar_beid! op!

mf *p*

munter til Ar-beid! alt So-len op-staaer, alt
munter til Ar-beid! saa by-der os Pligt. Hvor-

Du-er-ne kur-re, alt Vagt-ler-ne slaaer! højt Lærken alt hæ-ver de dir-ren-de To-ner, Smaa-
til har vi Hæn-der, und-ta-gen til Sligt? lad Fug-le-ne syn-ge, de kan jo ei an-det, de

fug-le-ne syn-ge i Sko-ve-nes Kroner: thi munter til Ar-beid! op!
el-lers vist gjerne og gav-ne-de Landet: thi munter til Ar-beid! op!

munter til Ar-beid! alt So-len op-staaer!
munter til Ar-beid! saa by-der os Pligt!

A. Oehlenschlæger.

Arie af „Sovedrikken."

Allegretto vivace.

7.

1. Ei Manden al - le - ne for al - le Ting staaer; nei Ko - nen maa de - le og let - te hans Kaar.

Ja Ko - nen maa de - le og let - te hans Kaar.

Hist Hju - let i Møllen, her Hju - let i Rokken, i

p f p f dim. mf f dim. p

ud - tøm-te Kjøk - ken er Smal-hans kun Kokken, i ud - tømte Kjøk - ken er Smalhans kun

cresc. *mf*

Kokken. Og Flid maa der til, hvis det ret skal for-

p

slaae, hvis al - le Vand-møl - ler-ne rig - tig skal gaae. Dog fleer har det værre! vær

cresc.

flink ved din Rok! saa hjæl - per vor Her - re dig san - de-lig nok

mf *p*

Vær flink ved din Rok! vær flink ved din Rok! saa hjæl_per Vor Her_re dig san_de_lig nok, saa hjæl_per vor Her_re dig san_de_lig nok.

f

Ei Man_den al_le_ne for al_le Ting staaer; nei Ko_nen maa

p

dol.

hjæl-pe og let-te hans Kaar. Hist Hju-let i

mf

Møl-len, her Hju-let i Rok-ken; i ud-tømte

p

Kjøkken er Smalhans kun Kokken! i ud-tøm-te Kjøkken er Smalhans kun Kokken!

Og Flid maa der til, hvis det ret skal for-slaae, hvis al-le Vand-

møl - ler_ne rig - tig skalgaae. Dog fleer har det værre! vær flink ved din Rok! saa hjælper vor

Her_re dig san_de_lig nok. Vær flink ved din Rok!

dol.

vær flink ved din Rok! saa hjælper vor Her_re dig sande_lig nok, saa hjælper vor

cresc. *mf* *f*

Her_re dig san_de_lig nok. A. Oehlenschlæger.

Romance af „Sovedrikken."

Allegretto.

8.

1. Knap Klok-ken slog det tolv - te Slag, før
2. Da Dø - ren u - den Lyd op-sprang, til -

p

jeg en sel - som Stem - me hør - te, der lød et sag - te Tor - den-brag det under
ba - ge foer de luk - te Laa - se. Der traad - te ind en Geist saa lang bad om en

cresc.

Jor-den dybt sig rør - te. Væg - ge - ne dir - red',
Pris ud af min Daa - se. Blo - det da bruste,

f *p* *fp* *p*

Ru - der - ne klirred', Men
Gei - sten da snuste, men

pf *p* *f*

jeg sad ro - lig i min Seng i skum - le Mid - nat - stund, trak
jeg sad midt i Sen - gen rank, i skum - le Mid - nat - stund, og

p mf

Kaar - den ud af sit Ge - hæng, og tænk - te: kom du kun!
gav mig til at træk - ke blank, og tænk - te: kom din Hund!

p cresc. f p

pf mf f

3 Da vink - te mig den Geist saa sort, mit Mod jeg der - ved

p

ei for - li - ste. Jeg fulg - te ham saa fort saa fort, ind - til jeg stand - set ved en

cresc.

Kis - te. Nøg - len strax fandtes,

Gei - sten forsvandtes; jeg

skynd-te mig i fuld Ga - lop, af Glæ - de høit jeg sprang; jeg

luk - ker lang - somt Laa - get op og fin-der — tænk engang!

A. Oehlenschlæger.

Arie af „Ludlams Hule."

Andante con moto.

9.

1 Han gik til Lud_lams Hu_le i mør_ke Mi_die_nat, mens Maanen hist, den gu_le, saae gjennem Busk og Krat. Laan mig en Kob_ber_bol_le, sang han i Hu_lens Grund, en tin_net Kas_se_rol_le til næ_ste Mid_nat_stund.

gik den tap_pre Pe_ter med Bol_len paa sin Bag; der stødtes i Trom_pe_ter, det var hans Bryllups_dag. Der var stor Lyst og Gam_men, han gik med Bru_den seent; de slumre_de til_sam_men, han glem_te Lud_lam reent.

fandt ham næ_ste Mor_gen i Sen_gen ganske død. Dig her at skil_dre Sor_gen, Na_tu_ren mig for_bød. Man bragte den til_ba_ge, der staaer den, hvor den stod! hun vil den ik_ke ta_ge, den er be_talt med Blod.

A. Oehlenschlæger.

2. Hjem

3. Man

Romance af „Ludlams Hule“

Larghetto.

10.

Jeg var en Knøs med ær - ligt

pf *p*

Blod, jeg gik i Stri - den hvor den før - tes, naar Hor - net lød, naar

pf

Trom - men rør - tes, da kjæk jeg ved Standar - - ten stod. Jeg skifted

poco cresc. *p* *pf*

om min ras - ke Stand og blev en kjer - lig Æg - te-

p pf p

mand; en dej - lig ung og dy - dig Pi - ge mig

pf p

skjenkede sit Hjer - tes Tro.

pf

Mit Hjer - te hav-dein-gen

mf p

Ro, og Lyk - ken saaes fra mig at vi - ge, i

pf p

Lyk - kens vildt forvov - ne Hjul min høi - re Haand var vant at

gri - be; den taug den fræk - ke Kri - gens Pi - be, da søg - te

poco cresc. mf p

jeg til skum - le Skjul. Ploug - jer net gik for

cresc. p

lang - somt mig, mig Mar - ken kje - ded ved sin Tør - ke, da

mf *p*

lok - ked mig det lum - ske Mør - ke, og Hel - ve - de for - før - te mig.

poco cresc. *mf* *p* *mf* *pf* *f* *p*

Mon En - gel med de Søl - ver - vin - ger, du

has - tig min For - løs - ning brin - ger?

A. Oehlenschlæger.

poco cresc.

Cavatine af „Ludlams Hule"

Adagio.

11.

p

Moer Lud - lam i den

mør - ke Kjæl - der, hvor Kil - den dybt i Grun - den væl - der, jeg

be - der om et jevn - godt Sværd, som træf - fer vist i

poco cresc.

mf

poco cresc.

Hel - te - færd. Naar

f *p*

Skot - lands Mænd med Sei - er dra - ge, saa kom - mer og - saa

poco cresc. *mf*

jeg til - ba - ge. Og der - som Lyk - ken det har skaant, saa

poco cresc. *mf* *p*

brin - ger jeg, hvad jeg har laant.

A. Oehlenschlæger.

Romance af „Ludlams Hule."

12.

Allegro moderato.

p *cresc.* *mf*

Andantino.

f *p*

Der er en Øe i Li - vet, dens ret - te Navn er El - skovs Øe, af stei - le Fjeld om-gi - vet, midt

pf *p*

i den bit - tre Sø. En - hver, som hø - rer Ø - ens Fryd, sig

cresc. *pf* *p*

øns - ker derhen og i - ler der - hen, men ven - der snart til - ba - ge med

pf *dim.*

rev - ne Seil i - gjen.

p

Men er man først der - op - pe, har

o - ver - vun - det Fjel - dets Iis, da bag de gol - de Top - pe grønt

smi - ler Pa - ra - diis. Derfin - der hver en Bei - ler god i

pf p

kjø - li-ge Lund sin kjær - li-ge Mø, og Maa - nens ful - de

pf p pf p

Lu - e be - straa - ler Glæ - dens Øe.

Dog

i den skøn - ne Ha - ve ved Flo - den er en

9 9

Kir - ke - gaard; saa man - ge sjunk - ne Gra - ve med

sor - te Kors der staaer. O sa - lig Den, som

pf p

hvi - ler der; han bleg - ne - de med sin

Hjer - tens - tro. Sig E - - vig grønt og

cresc.

Ro - - ser om de - - res Gra - ve

fp *dim.* *p*

snoe. A. Oehlenschlæger.

dolce

Romance af „Ludlams Hule.“

Poco Allegretto

13.

p

1. Tom-me - li - - den var sig en Mand saa spæd, i
2. Tom-me - li - - den sid - der i Tom - mel - tot, der
3. Der var stor Frygt o - ver al den Gaard, af
4. Og hvo som ud - dra - ger den hu - le Tand, skal
5. Der var stor Fryd o - ver al den Gaard Tom-me -

Fin - ger - bøls Har - nisk var han klæd. Hans Hjelm var hvæl-vet og
mo - rer han sig saa jevnt og godt. Tóm-me - li - den dra - ger paa
Tand - værk leed den kon-ge - lig Maard. Svan - hvi-de sig hav - de saa
vor - de Drot i det Ha! - ve Land! Tom-me - li-den sprang ind med
li - - den æg - ted den ve - ne Maard. Prind - ses-sen ham pyn - ted med

pf

hvid og reen, det var en ud - hu - let Kir - se-bærsteen, en
E - ven-tyr, han vog en Flu - e, det fryg - te-lig' Dyr! Tomme-
li - den en -Mund, den var et Kir- se - bær, rød og rund. De
Hjelm og Stang, hun mærked i Mun-den det knap en-gang. Af
Sin - dals-baand, hun bar ham til Kir-ken paa hvi - den Haand, for -

pf.

Knap - pe-naal var hans Land - se-stang, selv var han ik - kun en
li - den dra-ger i frem-me-de Land, han svømmed sig o - ver en
Læ - ger kom-me med skar - pen Tang den Kir-se - bær-mund var dem
Sad-len han ka-sted den fræk - ke Gjæst; hun mær - ked nep-pe det
ag - te skal man just ei de Smaae, tidt naae de, hvor ei de

p

Tom - me lang.
Mel - ke-spand.
alt - for trang.
Land - se-fæst.
Sto-re kan naae!

A. Oehlenschlæger.

pf

p

Sang af „Ludlams Hule."

Poco Allegretto.

14.

f

1. Pi-ben ly - der, Trom-men skral - der, nu af - sted til mun - ter
2. Bange Sorg og Frygt for Dø - den, svin - der ved Kar - to - vens
3. Feighed ved den la - ve Hyt - te æng - ster med sit Hun - de -
4. Stærke Lø - ver ei for - sa - ge naaer end Ti - gre paa dem
5. Lad i Dorsk-hed Bon - de - man - den tær - ske Kor - net paa sin

p

Dyst! kort kun er den ra - ske Al - der, skynd dig,
Larm. Blus - sen - de som Mor - gen - rø - den, staaer Sol -
bjæf. Rask For - an - dring! dag - ligt Byt - te! Staae bag
sprang. Hel - ten bør i Dy - sten dra - ge, den, som
Lo; selv med sølv - graa Haar i Pan - den hyl - der

f

Lands-mand, før Du fal-der, lev dit Liv med dob-belt
da-ten, spot-ter Dø-den! mø-der Fa-ren med sin
Bu-sken, grøn-ne Skyt-te! lad din Rif-fel, sigt og
Mag-ten har, skal ta-ge, det er i Na-tu-rens
jeg Sol-da-ter-stan-den, og i Tel-tet vil jeg

mf *p*

Lyst, lev dit Liv med dob-belt Lyst
Barm, mø-der Fa-ren med sin Barm.
træf! lad din Rif-fel sigt og træf!
Gang, det er i Na-tu-rens Gang.
boe, og i Tel-tet vil jeg boe.

A. Oehlenschlæger.

f

mf *f*

Sang af „Ludlams Hule."

Andante con moto.

15.

1. Vil du væ - re stærk og fri, præs de rø - de Dru - er! vil Du staae For - tu - na bi, nær din Ungdoms Lu - er! Fro til Kam - pen i - le vi da, naar Fa - ren tru - er, hil - se paa vor Blomster - sti Jomfru - er og Fru - er.
2. Kort kun er den grøn - ne Vaar, Li - vets Ti - mer i - le; snart den hvi - de Vin - ter spaaer om den lan - ge Hvile. Men selv un - der sølvgraae Haar rød kan Kin - den smi - le, og hvor Bac - chi Bæ - ger staaer, træffer Amors Pi - le.
3. Lær af Ro - sen i sin Lund pur - pur - varm at fry - de!. lær i Kam - pens ra - ske Stund Fjendens Landse - bryde! In - gen Plet paa Jordens Rund reent er u - den Ly - de; den er lyk - ke - lig, som kun ret forstaaer at ny - de.
4. Fal - mer hen den skjøn - ne Mø, som Du ny - lig kys - te; skal Du ei paa Verdens Øe, længer dig for - ly - ste; Blomsten vis - ner, Kjød er Hø, Hø - et maa man hø - ste; een - gang skal vi al - le døe. Lad saa det dig trøste!

A. Oehlenschlæger.

Romance af „Ludlams Hule."

Allegretto.

16.

1.Her sad de gam_le Fæ _ dre ved
2.Det kunstig skaarne Bæ _ ger med
3.Hvor er den gam_le Væl _ de? mon
4.Mon jeg vel sør_ge skul _ de, for

bre _ den Bord, for Da_gens Fest at hæ _ dre med Gam _ mens_ord. I
Dru _ e _ saft, som Hjer_tet ve _ der kvæ _ ger, gav dob _ belt Kraft. Høit
Kraf _ ten døer? end staae de stær _ ke Fjel _ de saa høit som før. Men
her var skjønt? snart svin_der Vin_trens Kul _ de for Vaa _ rens Grønt. Hvi

Staal, som hal _ ve Gu _ der, med Blus paa Kind; fra far _ ve_brændte Ru _ der fløđ
for de hul _ de Ko _ ner de Skjal _ de sang, og mel _ lem Har_pens To _ ner lød
læn _ ge sank i Da _ len de vis _ ne Løv; nu sør _ ger Rid _ der_sa _ len, be_
klyn_ke blandt de Dø _ de i Gra _ vens Læ, naar ny _ e Frug_ter glø _ de paa

So _ lens Skin.
Bæ _ grets Klang.
dækt med Støv.
Li _ vets Træ.

A. Oehlenschlæger.

p *pf* *mf* *cresc.* *f*

Borgvægterens Sang af „Macbeth."

Andante.

17.

p

1. Den mør - ke Nat for - svun - den er, Sky - lær - ken slaaer i Mor - gen - skjær; snart So - len høit op - rin - der høit o - ver Fjel - de - tin - der.

2. Priis væ - re dig, o Her - re! bragt, som holdt i Natens Ø - de Vagt med di - ne Eng - le ska - rer, mod Nød, mod Ild og Fa - rer.

pf

p

fp

Den straa - ler fra det hval - te
Ak! mangt et Øi - e er vel

p

Blaa paa Kon - ge - borg, paa Ti - ger - vraa; og
lukt, som saae i Af - tes Ly - set slukt. Thi

hvad laae skjult i Mør - kets Gjem, det klart for
fryd dig, du, hvis Øi - ne maae see op end

Da - gen brin - ger frem.
i Guds Him - le blaae!

(Efter Schiller.)

pf *cresc.* *p*

Romance af „Axel og Valborg“

Poco Allegretto.

18.

p

1. Det var Rid - der Herr Aa - ge, han
2. Det var Jom - fru El - se, hun
3. Han klap-ped paa Dø - ren med Ki - ste, for -
4. „Hver - gang du dig fry - der og
5. Alt ga - ler Ha - nen den rø - de, til
6. Op saae Jom - fru El - se, op

red sig un - der Ø, fæ - sted han Jom - fru
var saa sor - rig - fuld; det hør - te Rid - der Herr
di han hav - de ei Skind: „Hør du Jom - fru
i din Hu er glad, da er min Ki - ste for -
Gra - ven maa jeg ned, til Gra - ven skul - le al - le
til de Stjer - ner smaa i Gra - ven sank den

El - se, hun var saa væn - en Mø, fæ-sted han Jom - fru
Aa - ge dybt un - der sor - ten Muld. Op stod Rid-der Herr
El - se! Kom luk din Fæ - stemand ind.“ Gjen-sva - red Jom - fru
in - den med rø - de Ro - sen - blad; hver gang du er
Dø - de, thi maa jeg føl - ge med. See du op til
Dø - de, hun ham ei me - re saae. Hjem gik Jom - fru

El - se, alt med hin rø - den Guld; Maa - nedsdag der-
Aa - ge, tog Ki - sten paa sin Bag, lak - ked saa til
El - se: Jeg lukker ei op min Dør, før du kan Je - su Navn
sor - rig-fuld og i din Hu er mod, da er min Ki - ste for-
Him - len, og til de Stjer - ner smaa, da mærker du hvor
El - se, hun var saa sor - rig - fuld; Maa - neds-dag der-

ef - ter laa han i sor - ten Muld.
hen - des Buur, sig selv til me-gen U - mag
næv - ne alt som du kun - de før.
in - den alt med hiint lev - ret Blod.
sag - te - lig, at Nat - ten den mon gaae.
ef - ter laa hun i sor - ten Muld.

A. Oehlenschlæger.

Cavatine af „Floribella."

Andante.

19.

dolce

Kor - te Drøm - me he - le Li - vet er,

pf

kor - te Drøm - me he_le Li - vet er. Ro - sen_sky - er see vi svømme

p

Tor - den_mul_met nær, Ro - sen_sky - er see vi svøm_me Tordenmulmet nær.

mf *dim.* *p* *mf* *f*

Dybt det svæ - ver mod min Tindings Snee; snart,med Dødens Røst, det hæ - ver

Ly - nets blan - ke Lee. Ei jeg gy - ser,

ei jeg gy - ser;

hist fra Sky - ens Rand mor - gen kla - re Stri - be ly - ser hen til Fredens Land;

hist fra Sky - ens Rand mor - gen kla - re

p *pf* *poco cresc.*

Stri - be ly - ser hen til Fre - dens Land, til

mf *p* *cresc.* *mf*

Fre - dens Land, til Fre - -

f *f* *mf*

ad libitum

- dens Land. C. I. Boye.

p *pp*

Arie af „Floribella."

Andante.

20.

Fra ar - vet Borg til fjer - ne Sted mit Navn drog om saa

vi - de, mens fro jeg sad i vun - den Fred med Lyk - ken ved min

Si - de; men tir - red U - ven mig med Had da

lod jeg Kam - pen tænd - de, og vin - ked frem en

f *mf* *cresc.*

staal - blank Rad af hun - - dred'gjæ - ve Sven - de.

f *mf* *f* *p*

Da lok - ked Nat - ten Rans - mænd ind bag mi - ne tryg - ge

f *mf* *p*

Vol - de; min Lyk - ke sank fra høi - e Tind, med

mf *f* *p*

mi - ne Kæm - per bol - de. Alt fem - ten Vin - tres

f

bar - ske Slud har seet mig een - som van - ke; min Trøst var Ma - homs

mf *p* *f* *cresc.*

stær - ke Gud, og Hæv - nens stær - ke Tan - ke

f *pf* *f*

C. I. Boye.

Romance af „Floribella."

Andante.

21.

p mf dolce

1. Fuglen ti - er, Sko - ven hvi - ler, sa - lig er Na-tu - rens Fred; per - le -
2. Duggen blin-ker, mildt den qvæ - ger mat hen-sunkne Som - mer - blad; styr - ker

smyk - ket, En - gen smi - ler bly til Nattens Kjær - lig - hed. Gjennem Græsset, mat og
tør - stigt Ro - sen - bæ - ger med sit kjø-lig fri - ske Bad. Ak! men in-gen Trø - stens

mf p

e - ne træ - der frygtsom Pi - gens Fjed, Skygger gaae bag dunkle Gre - ne, tru - e
Draa - be Af - ten - skyen sen - der mig; glem da, Hjer - te, glem at haa - be! Him - lens

pf

hendes Kjær - lig-hed.
Draabe glem - te dig!

C. I. Boye.

Romance af „Nina."

Andantino.

22.

p *poco cresc.* *mf*

1. Hvor sig Da-gen lang - somt sni - ger for be-drø-vet Kjær - lig-
2. Zul-ma, kan du see min Smer - te fra dit gla-de Pa - ra-

p *pf* *p*

hed! Lyk - ken in - gen Ti - mer veed, Sor - gen
diis? min - des du, paa jor - disk Viis, Løf - tet,

pf

hvert Mi_nut, som vi - ger. Jor - dens Skjød har in - tet
som mig gav dit Hjer - te? I min Fa - dersUr - te-

p

Raad, haab - løst Ha - vets Bøl - - ger, blaa - ne;
gaard plan - ted jeg en lil - - le Ce - der

pf *p*

Hel - li_ge Pro _ phet! din Maa - ne sku - er kold min tau - se
Træ - et staaer,som mi - ne E - der, o men Gart_ne_ren for -

poco cresc. *fp* *dim.* *p*

Graad.
gaaer! L.Heiberg.

poco cresc. *mf*

Arie af „Faruk."

Andante.

23.

dolce legato

Elsk - te Fa - ruk!

hør - te du min Kla - ge, saae du Mi - ras Vee - - mods - taa - - re

rin - de; ak, da il - - te snar - lig du til - ba - ge

cresc. *mf* *dim.*

til din un_ge El - - sker_in - - de. trøs - ted

p

hen_de, nævn_te hen_des Navn, tryk - te hen - de

mf

i din Favn. Hør - te hen - des ban_ge Læ_be

pf

si - ge: „E - vig el - - sker Mi - ra nu sin Ven!“

pf p

Og du sva - red den forelsk - te Pi - ge med et

pf p pf p

Smiil, som in - tet Ord kan si - ge: „Fa - ruk el - - sker

dig i - gjen!“

poco cresc. mf dolce

Ak, elskte Fa - ruk! hør - te du min Kla - ge,

6

saae du Mi-ras Vee - mods-taa - - re. rin - de, ak, da il - - te

cresc.

snar-lig du til - ba - ge til din un-ge El - sker-in - - de!

mf dim.

Trø - - ted hen - de, nævn-te hen-des Navn, tryk - te hen - de

col 8

i din Favn. Hør - - te hen - - des ban - ge Læ-be

si - ge: „E - vig el - sker Mi - ra nu sin Ven!“

Og du sva - red den forelsk - te Pi - ge med et Smiil, som

in - tet Ord kan si - ge: „Fa - ruk el - sker dig i - gjen!“

Fa - ruk el - sker dig i - gjen!

A Oehlenschlæger.

Sang af „Arlechinos Bryllup."

24.

Allegretto.

1. Grum, men flyg - tig er den Smer - te, A - mors Pi - le vol - de
2. Der - for dog, I un - ge Hjer - ter! fryg - ter ei hans vis - se
3. Jeg, som syn - ger om hans Pi - le, har fast he - le Kog - ret

os, trod - se de end hvert et Hjer - te, by - der det i - gjen dem
Saar; A - mors Glæ - der, A - mors Smer - ter snar - lig fød - te, snart for -
tømt, og dog seer han mig at smi - le hen mod Re - sten li - ge

Trods. Med sin Bu - e skjelmsk i Ar - men flag - rer han let som en
gaaer. Men har først et Hjer - te fun - det Skjæl - mens he - le Tryl - le -
ømt. Der - for vil - lig ven - der E - der mod hver Piil, han tryk - ker

Fjer, men naar Pi - len ram - mer Bar - men, tung som Bly den sid - der
ri, er eet Saar ei halv for - vun - det, før i - gjen det øn - sker
af, tro kun mig, den nye hel - bre - der hvert et Ar, den gam - le

der.
ti.
gav.

L. Kruse.

Vise af „Festen paa Kenilworth.“

Poco Allegretto.

25.

mf *cresc.* *f*

1. Brø - dre, me - get langt her - fra, o - ver sal - ten Van - de,
2. Der gaaer So - len al - drig ned, stegt er hver Ka - sta - nie,

p *cresc.* *mf* *p* *mf*

rei - ser sig A - me - ri - ka med de gyld - ne Stran - de,
der er Al - ting Kjær - lig - hed, Kil - der - ne Cham - pag - ne.

p *cresc.* *mf* *p* *mf*

det er der Fugl Phø - nix boer; Guld og Sølv paa
Gi'er man der sit Hjer - te hen, faaer man strax to

p

Mar - ken groer, og i Sko - vens Skyg - - ge!
tre i - gjen, og paa Mark og En - - ge

cresc.

mf

steg - te Du - er byg - ge! Hvor
blom - strer der kun Pen - ge.

3 3 3 3 3

p

fry - de_ligt! Gud! hvor det er ny - de_ligt!

3 3 3 3 3

f

3 3

Chor.

Ska - de, at A - me - ri - ka lig - ge skal saa langt her - fra!

H. C. Andersen.

mf

cresc.

f

Romance af „Festen paa Kenilworth."

Andantino quasi Allegretto.

26.

dolce

1. Hyr - den græs - ser si - ne Faar, Gjær - det er hans Thro - ne,
2. Kon - gens Dat - ter, stolt og fiin, staaer i Kon - ge - bor - gen;
3. Vind og Blomst, svar, hver i - sær, kom - mer hun dog ik - ke?"

So - len Pur - pur om ham slaaer, Maa - nen er hans Kro - ne.
Sil - ke, Guld og Her - me - lin skju - le ik - ke Sor - gen.
Vin - den hvi - sker: „Hun er nær!" Blom - ster - ne de nik - ke.

Hvad mon vel han tæn - ker paa? læn - ge taus han
Tan - ken, som en Fugl saa let, fly - ver, bli - ver
Skjult en Sti fra Slot - tet gaaer, Fug - len høit bag

stod og saae frem i Af - ten - stun - den
al - drig træt, syn - ger:„Jeg har fun - den!“ 1-3. Hjer - tet veed,
Krat - tet slaaer: „Han har hen - de fun - den!“

Chor.

Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - den. Hjer - tet veed,

mf *p*

Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - den.

H. C. Andersen.

dolce

Sang af „Aladdin."

Moderato.

27.

1. Alt op - reist Maa - nen staaer bag sor - te Sko - ve; høit
2. Midt i den fri - ske Skov een Blomst kun vis - ner; snart
3. O Nat! snart vil maa-skee din hul - de Maa - ne mit
4. O Is - ra - fil! saa kom med Dø - dens Blik - ke! bring

dolce

Nat - ter - ga - len slaaer for Gud at lo - ve, Dens
er den Dø - dens Rov, thi Hjer - tet is - ner; men
ble - ge An - sigt see i Dø - den blaa - ne; lad
mig for Al - lahs Dom, jeg skjælver ik - ke. Vel -

To - ner smel - te blødt og to - ne læn - ge, mens
lad kun Blom - sten døe! Den be - dre sprin - ger snart
den da smi - le smuk paa mig i Nø - den, og
sig - net er hans Navn, han huldt for - la - der. Knug

Bæk - ken gri - ber sødt i si - ne Stræn - ge.
af sit fald - ne Frø, paa Æ - ther - vin - ger.
mød mit sid - ste Suk med Morgen - rø - den!
mig kun i din Favn! han er min Fa - der.

A. Oehlenschlæger.

mf *dim.* *p*

Sang af „Aladdin.“

Allegretto.

28.

p

poco

1. I Hel - ved ga - ler
2. O lum - mert bræn - der

cresc.

Ha - ner, som Nat - ter - gal og Lær - ke - lil, der
Grun - den, der vif - ter ei den mind - ste Vind; der -

mf *dim.* *p*

svøm - me sor - te Sva - ner i Vand, som er af Svo - vel-
for i Mid - nat - stun - den vi kjø - ler os i Maa - ne

1. 2.

ild.
skin.

A. Oehlenschlæger.

Romance af „Væringerne i Miklegard.“

Un poco Andante.

29.

1 En Ro - se stan - der i Him - lens
2 Saa kom kun Ol - ding! og før mig
3 Far - vel, min Ha - rald, o elsk - te

Lund, den blom - strer Af - ten og Mor - -
bort, jeg Ung - dom - mens Kred - se for - la - -
Helt! her seer Du ei at - ter din Pi - -

gen; de Lil - lier paa Nat - tens mør - ke
der; en Bei - ler ei - ed mit Hjer - te
ge; men Sor - gens Ti - mer for - svin - de

Grund, af Hjer - tet blin - ke de Sor - - -
kort, lad læn - ge mig kal - de dig Fa - - -
snelt, og e - vigt er Glæ - der - nes Ri - - -

gen. De sjun - ge: Trøst dig o sva - ge
der! Og naar jeg tryk - ker dit Øi - e
ge. Som En - gel his - set du hos din

Mø! for sødt at le - ve, du kun skal
til, min hel - li - ge Nav - ne mig vog - te
Gud om - fav - ner Ma - ri - a med samt din

døe. Da Smer - tens Torn vil ei saa - -
vil, og mig til sin Dat - ter ud - kaa - -
Brud. Da løn - nes Kjær - lig - heds Taa - -

re.
re.
re. A Oehlenschlæger.

Romance af „Prindsesse Isabella."

Andantino.

30.

dolce

Ped. * Ped. * Ped. * *segue*

1. Hvad to - ner gjen - nem Sko - ven i Nat - - tens Vind? hvad ris - ler gjen - nem Vo - ven i Maa - - ne - skin? om
2. Hvor - for mon Sky - en svæ - ver hen o - - ver Jord? hvad mæg - tig Læng - sel hæ - ver dens let - - te Flor? naar
3. Søvn - gjæn - ge - re paa Him - len i nat - - lig Dands, ved Lys af Stjer - ne - vrim - len og Maa - - nens Glands! min

El - skov Fug - len syn - ger med smel - - tet
taa - re - fuld den svøm - mer paa Him - - lens
Læng - sel E - der kaa - rer, den er Jer

mf *dim.* *dolce*

Røst, den hvi - de Bøl - ge gyn - - ger med
Vei, om Kjær - lig - hed den drøm - - mer, men
lig: den drøm - mer, og i Taa - - rer ud -

El - - skovs Lyst.
veed det ei.
gy - - der sig.

I. L. Heiberg.

mf *dim.*

p *mf* *p*

Sang af „Tycho Brahes Spaadom."

Moderato.

31.

1. So - len sank bag grøn - ne Lund, og den kla - re, ful - de Maa - ne mel - lem Sjø - lunds Kyst og Skaa - ne straa - led o - ver Ø - re - sund. Hvæl - ved om U - ra - ni - en -
2. Og han sag - de: Fæ - dre - land! siig mig dog, hvad var min Brø - de, da din Søn du bort at stø - de fra dit Hjer - te næn - ne kan? har du glemt, hvad Ver - den
3. Mit Chal - dæ - a her jeg fandt. Ak! i elsk - te dan - ske Slet - ter vi - se jo i lan - ge Næt - ter Him - me - len til hver en Kant. Skjøn - ne la - ve Fæ - dre -
4. Men U - ra - ni - a sin Ven vil et an - det Hjem be - re - de, hvor - ved hen - des Kunst kan bre - de sig til an - dre Lan - de hen. Dun - kelt jeg kun Vei - en

p

borg sig den stjer - ne - kla - re Bu - e. Thy - cho stod i Maa - nens
veed? det var mig, som mon - ne bæ - re op til Stjer - ner - ne din
jord! frem for al - le Ver - dens Lan - de maa jeg el - ske di - ne
seer, Stjerner - ne maae den be - teg - ne. Li - ge - me - get, hvad for

Lu - e, mon - ne Lan - det trindt be - sku - e, tan - ke -
Æ - re; he - le Him - len kan jo væ - re Vid - ne
Stran - de; just paa dem bør Tem - plet stan - de for det
Eg - ne! er ei Him - len al - le veg - ne? hvad be -

fuld, med dæm - pet Sorg.
til min Søn - lig - hed.
høi - e Stjer - ne - chor.
hø - ver jeg saa meer?

I. L. Heiberg.

Sang af „Bagtalelsens Skole."

32.

Allegro moderato.

mf

1. En Skaal for den Mø i blu - fær - di - ge Vaar! Skaal for den gam - le Ma - tro - ne! Skaal for den Glut, som Gud A - mor for - staaer! Skaal for den ær - ba - re Ko - ne!
2. Skaal Pi - gen med Kin - der - nes blom - stren - de Par! Skaal den, som ik - ke flo - re - rer! Den, som af Øi - ne to smæg - ten - de har! Den, som med eet ko - ket - te - rer!
3. En Skaal for den Pi - ge, hvis Barm er som Snee! Skaal den, hvis Hud er som Læ - der! Ko - nen skal le - ve, som suk - ker: Ak vee! Pi - gen som kjen - der kun Glæ - der!
4. Saa sam - le vi smal - le, og tyk - ke og smaae, Un - ge og gam - le til sam - men! Mig er det li - ge godt Viin lad os faae: Skaal for dem al - le sam - men.

p

Tag dit Glas, min Ven, tag dit Glas min Ven, drik din Pi - ges Skaal hver

mun - ter Svend! See hun smi-ler til det ful-de Bæ - ger hen, see hun

Chor.

smi - ler til det ful-de Bæ - ger hen! Tag dit Glas, min Ven, tag dit

f
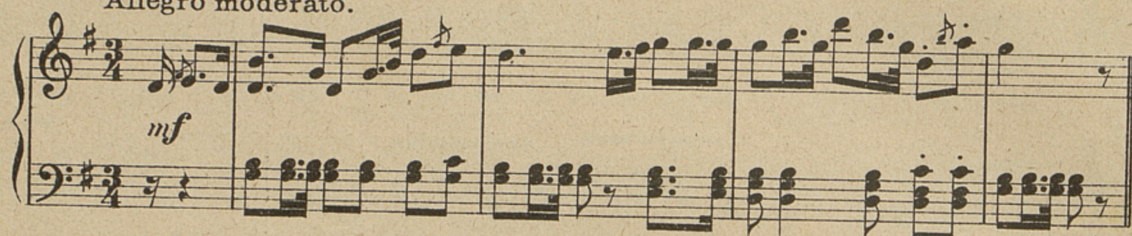
Glas, min Ven! drik din Pi - ges Skaal hver mun - ter Svend!

See, hun smi-ler til det ful-de Bæ - ger hen, see hun smi - ler til det ful-de Bæ - ger hen!

Ved N. A. Dorph.

Vise af „Et Eventyr i Rosenborg Have.“

Allegro moderato.

1. Man si - ger Hjer - tet har ei Rum paa sam_me Tid til tven -
2. Man si - ger vel: I sam_me Sæk kan ei to Sto_re væ -
3. Den Fordeel er jo li - ge - frem, at man paa tven_de tæn -

p

de, men A - mor er vist ei saa dum, og hans Rai_son
re, men her - af jeg ud - le - der kjæk en an - den be -
ker, saa trø - ster man, ved Een af dem, sig for den An -

mf dolce f

Allegretto.

er den - ne: at Fle - re svær - me for Een, man seer; nu
dre Læ - re: en Stor og en Lil - le kan tri - ves deri, og
dens Ræn - ker. Og bli - ver den Før - ste nu vred og suur, saa

p mf p

vel, saa kan Een og sværme for Fleer. Den Slut - ning er
sto - re Sæk - ke har Plads til Ti. Vist In - gen vil
faaer den An - den i - gjen sin Tour. Saa mi - ster ei

mf *cresc.* *f* *p*

rig - tig og vig - - tig, den Slut - ning er
træt - te mod det - - te, vist In - gen vil
Man - den For - stan - - den, saa mi - ster ei

mf *p* *f*

rig - tig og vig - tig.
træt - te mod det - te.
Man - den For - stan - den.

I. L. Heiberg.

p

cresc. *mf* *f* *mf* *f*

Arie af „Et Eventyr i Rosenborg Have."

Poco Allegretto.

34.

p

1. En El - skovser - klæ - ring? hvad
2. See Kjær - lig-heds-Gu - den! som
3. Et fø - len-de Smiil, et med-

er det saa meer? saa stor en For - tred jeg
Bet - ler han gaaer, og sam - ler det Lidt, som
li - den de Svar kan gi - ves af Den, som

ik - ke der - i seer; og selv om man en - gang sit
han af Mild - hed faaer; for ham, som for En - hver, er
el - lers In - tet har; og hvis al - li - ge - vel han

Hjer - te lod fan - ge, man døer ei strax der - af, min Sø - ster,
Ti - der ne tran - ge, han nøi - es med en Skjærv, min Sø - ster,
meer tør for - lan - ge, viis ham til An - dre hen, min Sø - ster,

vær ei ban - ge! man døer ei strax der - af, min Sø - ster
vær ei ban - ge! han nøi - es med en Skjærv, min Sø - ster
vær ei ban - ge! viis ham til An - dre hen, min Sø - ster

vær ei ban - ge!
vær ei ban - ge!
vær ei ban - ge! I. L. Heiberg.

Sang af „Et Eventyr i Rosenborg Have.“

Allegretto.

35.

p

1. I Ung - doms Da - ge med Mod i Blik - ke man Alt sig ven - ter af
2. At suk - ke, knæ - le, og døe ro - man - tisk, det ar - tigt klin - ger i
3. A - dres - a - vi - sen jeg ik - ke byt - ter for smaa Ro - ma - ner og
4. Sex - hun - dred Da - ler med blan - ke Kro - ner, ak! al - le dis - se var
5. En tæt For - e - ning af Ord og To - ner, sit Ar - beid sen - der paa

p

E - ven - tyr. En el - sket Ma - ge En - hver dog ik - ke lyk - sa - lig hen - ter ved
E - ven - tyr. Men ly - ve, stjæ - le, mens vild, bac - chan - tisk man An - dre tvin - ger til
E - ven - tyr; den smel - ter I - sen om Iis = Ge - myt - ter, og Vei - en ba - ner til
E - ven - tyr! Man an - be - fa - ler sig med Pen - sio - ner, man har til vis - se kun
E - ven - tyr. Men De, hvis Me - ning det He - le kro - ner, først rig - tig en - der vort

poco cresc.

E - ven-tyr Ja Daar - skab frel - ser den un - ge Mand, som ei tør sto-le paa
E - ven-tyr, det plei - er end i den Ver - den skee, som skil - dres ei af La
E - ven-tyr. Den ta - ler selv de For-lib - tes Fransk, som Hjer-tet fø - ler saa
E - ven-tyr. Man spid - ser Næ - sen paa Gryn og Smør, men faaer de Løgne, som
E - ven-tyr. Ja, Glæ - de bli - ver vor Frygt, vor Sorg, og dis - se Mu-re vor

mf p

sin For-stand; hans Hjer - te tæn - ker paa Ro - sen-læn-ker, og dem ham skjænker et
Motte Fou-qué. Men selv i den - ne kan Hjer-tet kjende sin bed - ste Frænde, sit
varmt, saa dansk; den faaer Pro-cen - ter og go - de Renter ved Sub - scri-ben-ter paa
selv man gjør. Det har ei Fa - re, naar El - skovba-re maa læn - ger va - re end
Ro - sen-borg, naar De, hvis Ø - re vor Sang skal rø-re, vil of - te hø - re vort

Chor.

E - ventyr. Hans Hjer - te tæn - ker paa Ro - sen-læn-ker, og dem ham skjænker et E - ven-tyr.
E - ventyr. Men selv i den-ne kan Hjer-tet kjende sin bed - ste Fræn-de, sit E - ven-tyr.
E - ventyr. Den faaer Procen-ter og go - de Renter ved Sub - scri-ben - ter paa E - ven-tyr.
E - ventyr. Det har ei Fa - re, naar El - skovba-re maa læn - ger va - re end E - ven-tyr.
E - ventyr. Naar De, hvis Ø - re vor Sang skal rø-re, vil of - te hø - re vort E - ven-tyr.

f

p

Romance af Cantate i Anl. af Kongens Fødselsdag.

Andante grazioso.

36.

p

1. Gjen - lyd af det Ord, som her har to - net,
2. Yng - ling, du, som ind i Hal - len tri - ner!
3. Hvo kan næv - ne, hvo kan min - des Al - le,

Gjen - skin af det Lys, som her blev tændt!
Husk, at Kin - gos Har - pe her blev stemt,
som fra den - ne Tem - pel-hal gik ud?

Fyld vor Tan - ke, som, ved For - tid vendt, sku - er man - gen
Hol - bergholdt i klas - sisk Daab sin Skjemt, Ta - len lød fra
Ja, vel-sig - net var det Kon - ge - bud, som har Temp-let

Lands - mand laur - bær kro - - net. Mu - sers Hjem!
Worm og Bar - tho-li - - ner; tan - ke-fast
reist, der ei skal fal - - de. Næ - ste Slægt

Du har fo - stret, du har ud - sendt dem, Mu - sers Hjem!
Rømers Aand ud-maal - te Ly - sets Hast, tan - ke-fast
skal vel-sig - ne Fred-riks Va - re - tægt, Næ - ste Slægt

Chor.

f

Du har fo - stret, du har ud - - sendt dem.
Rø - mers Aand ud - maal - te Ly - - sets Hast.
skal vel - sig - ne Fred - riks Va - - re tægt.

I. L. Heiberg.

dolce

f

dolce

mf

1-2

3

Romance af „Cantate i Anl. af Kongens Fødselsdag.“

Moderato.

37.

mf *f*

1 Paa den Dag, da Fred - riks Øi - e hil - ste Ly - set før - ste Gang,
2 Hil den Drot, hvis Scep - ter vær-ner om A - the - nes æd - le Magt,
3 Med Er - kjendt - lig - hed mod Kro-nen, som be - skyt - ter Aan - dens Værk,

p *mf*

ned - steg Mu - sen fra det Høi - e, qvad for Bar - net Vug - ge - sang.
ham, som Viis - doms kla - re Stjer-ner lok - ke meer end jor - disk Pragt!
støt - ter Vi - den-ska - ben Thro-nen, gjør den selv, til Gjengjæld, stærk.

p *poco cresc.* *mf*

Tro - lig fulg - te hun ham si - den, hun forskjøn - ner end hans Hjem
Her Gud - in - dens høi - e Tem-pel staaer, be-skjer - met ved hans Bud;
Om end Ver - dens-bøl - genbru - ser o - ver gam - le Dan - marks Land,

poco cresc. *mf*

af hver Tjørn, som groer i Ti-den, kal-der hun en Ro-se frem.
præ-get med hans Kon-ge-stem-pel sen-der Al-tret Flam-mer ud,
Fred-rik staaer i Kreds af Mu-ser, og ved dem be-skyt-tes han.

p

Chor

Tro-lig fulg-te hun ham si-den, hun for-skjøn-ner end hans Hjem;
her Gud-in-dens høi-e Tem-pel staaer, be-skjer-met ved hans Bud;
Om end Ver-dens-bøl-gen bru-ser o-ver gam-le Dan-marks Land,

f

af hver Tjørn, som groer i Ti-den kal-der hun en Ro-se frem.
præ-get med hans Kon-ge-stem-pel sen-der Al-tret Flam-mer ud.
Fred-rik staaer i Kreds af Mu-ser og ved dem be-skyt-tes han.

L. Heiberg.

mf

f

f

Romance af „Reformations Cantate."

Andantino.

38.

dolce

Stjernen stod paa Nat - tens Him - mel, og for - dunk - led al - le dem, som til Krands om Beth - le - hem slyn - ged sig i tal - løs Vrim - mel. Vi - se Mænd ved Stjer - nens

Stjernen svandt; paa ny den glim - ter ef - ter fem - ten hun - dred Aar; dog paa Him - len ei den staaer, Men - ne - sket i sig den skim - ter; og den le - der vi - se

Magt dro - ges hen ad fjer - ne Vei - - e,
Mænd did, hvor o - ver al - le Thro - - ner

knæl - te ved det rin - ge Lei - e, hvor - paa Frel - se - ren var
end den him - mel - ske For - so - ner sees i Lys - nin - gen af

lagt.
den.

I. L. Heiberg.

poco f

dolce

Romance af „Reformations Cantate."

Moderato.

39.

1. Det Hel - li - ges For - kyn - der skal ej læn - ger sig
2. Som før - ste Par, der Tro - skabs-e - den brin - ger, gaaer
3. Og Stat og Kir - ke sig for - een - te fin - de ved

son - dre fra den Ver - den, Gud har kjær; man Klo - strets Dø - re spræn - ger, og
Mar - tin selv ved Ca - tha - ri - nas Haand, og Kir - ke - klok - ken rin - ger, og
Kjær - lig - he - dens el - ske - li - ge Bud. Det Baand som Hjer - ter bin - de, den

Munk med Non - ne sig til Al - tret træn - ger, at knyt - te
Præ - sten vi - er dem, og San - gen klin - ger, og Pag - ten
fri - e Pagt i mel - lem Mand og Kvin - de, Fa - mi - li -

Pag - ten, som for Gud har Værd.
sig - net er af Her - rens Aand.
en er hel - li - get for Gud.

I. L. Heiberg.

poco f

Sang af „Reformations Cantate."

Andantino quasi Allegretto.

40.

rin - ge Fug - le - re - de, den hæn - ger i Klip - pens Favn.
sad den Tro - ens Op - li - ver, med Lam - pen paa sit Bord, og
ly - der for hvert et Ø - re, det to - ner i hvert et Bryst, det
vox - te den spæ - de Vin - ge, den fol - ded' sig ud paa Stand, da

Wart - burg mon - ne den he - de, Wart - burg er Slot - tets
tol - ked' med hel - lig I - ver Her - rens hel - li - ge
la - der sin Fyl - de hø - re med fyl - dig, le - ven - de
mon - ne sig Fug - le - ne svin - ge o - ver det gan - ske

Navn.
Ord.
Røst.
Land.

I. L. Heiberg.

Romance af „Kronings Cantate.“

41. Poco Andante.

dolce *mf* *dol.* *mf*

1. Fjernt fra A - xels trav - le By den be - sked - ne Kon - ge - bo - lig skju - ler
2. I en kjø - lig Mor - gen - stund fandt Mai - so - lens Blik der - u - de aar - le
3. Hjer - tets Tak og Hjer - tets Bøn saae den der - i sig for - e - ne, thi end -

sig, saa tryg og ro - lig, bag de ran - ke Bø - ges Ly, der sig dun - kelt hvelve
Vei til Slot - tets Ru - de gjen - nem tæt - te Bø - ge - lund, mødte, hæ - vet mod det
nu i Myr - thens Gre - ne Ro - sen blomstred li - ge skjøn, og om kon - ge - li - ge

o - ver Kil - dens Væld og Aa - ens Vo - ver, hvor en sprag - let Blomsterseng vug - ges paa den
Høi - e, Christians og A - ma - lias Øi - e, saae at Taa - ren der - i kom dybt fra Barmens
Tin - der den i - mellem dis - se bin - der af det blan - ke Sølv en Krands, laa - ner den sin

grøn - ne Eng
Hel - lig - dom.
Straa - le - glands.

O. Bang.

pp

Romance af „Formælings Cantate.“

42.

Andante.

dol.

1. Selv jeg føl - ger hid, Ca - ro - li - ne! med dig; frygt ei Nord! det
2. Her du seer saa yn - digt Na - tu - ren blom - stre, som ved El - ben.
3. Seer du hist paa Stran - den, hvor Ska - ren stim - ler? fremst i Fol - kets

ven - li - ge Dan - mark frygt ei! kun U - vi - den - hed i min Fa - bel
Dei - lig i Ø - stre - sal - tet grøn - nes Dan - marks Ø - er, og Sjø - lunds
Ræk - ke gaaer Danmarks Frei - a, Bra - gi med Den nor - di - ske Skjald ved

poco f

Old - tid skil - dre - de Thu - le.
Ky - ster lig - ne mit Hel - las.
Har - pen by - der dig Vel - komst!

A. Oehlenschlæger.

dim. *p* *dolce*

Romance af „Sørgecantate over Frederik VI."

43\. Andantino. *dolce* *poco cresc.* *mf* *dolce*

1\. Til Roeskild har de Kong Fred_rik bragt, han lag_des i Grav_ca_pel_let; der hvi_ler Kongen i Kroningsdragt, med Sceptret, i Dø_den fæl_det. Tung-

2\. Og Suk og Kla_ge fra hver en Vraa gjen_ly_der paa Dan_marks Van_ge: det suk_ker, hvor dan_ske Hjer_ter slaae, det kla_ger i Skjaldenes San_ge; den

3\. Vor tab_te Fa_der! vor dø_de Ven! o kun_de Du hist for_nem_me, at Dan_marks Qvinder, at Dan_marks Mænd vil al_drig dit Værd for_glem_me! O

sin - dig smi-ler den gam - le Stad, det suk-ker i Træ-er-nes vis - ne Blad, det
go - de Kon-ge for-lod sit Folk, hans Blik ei læn-ger er Hjer-tets Tolk, han
kun - de dit Folk sit Hjer - tes Gjæld be - ta - le dig end med et ømt Farvel! o

kla - ger i Hro - ars-væl - det.
so - - ver Søvnen den lan - ge.
kun - de du hø-re vor Stem - me!

Chor.

f *dim.*

Det kla - ger i
Han so - - ver
O kun - de du

mf *cresc.* *f* *dim.*

Hro - ars-væl - det.
Søv - nen den lan - ge.
hø - re vor Stem - me!

I. L. Heiberg.

mf *dolce*

poco cresc.

Romance af „Sørgecantate over A.W. Hauch.“

44.

Andantino.

dolce

1. Og Vin - tren sei - red o - ver Hø - stens Taa - ge, hver
2. Og hver en Blomst var sun - ken længst i Stø - vet og
3. Og ble - ge Sky - er flyg - ted let som Hin - den, naar

kuld - skjær Fugl til Sy - den maat - te flyg - te, i
dy - be Suk blev hørt i Mid - nats - stun - den, mens
for - an Jæ - gren den til - ba - ge bæ - ver, den

mf

Bøl - gen duk - ked' sig den sult - ne Maa - ge og
hvirv - len-de Dæ - mo - ner pid - ske Lø - vet og
gam - le Cha - os hy - led gjen - nem Vin - den, sit
p
frøs, i - mens den spei - ded' ef - ter Byt - -
jo - ge det med Lat - ter gjen - nem Lun - -
tab - te Scep - ter han til - ba - ge kræ - -
te.
den.
ver.
C. Hauch.
dolce
f
fp

VUGGEVISE.

Andantino.

45.

1. Mit elsk - te Barn, du Him - lens Ga - ve, sov sødt nyd U - skylds
2. Mit Øi - e kjær - ligt paa dig hvi - ler, din Søvn, jeg sy - nes,
3. Jeg be - der Gud, dig vil be - va - re, han er jo Bar - nets
4. Vox op mit Barn! men ei du glemme, at Him - len er dit
5. Og Ven - skab, Fred og stil - le Glæ - de dig føl - ge vil paa

p

bli - de Ro; dig spæ - de Blomst i Li - vets Ha - ve jeg
styr - ker mig, og naar du vaa - gen til mig smi - ler, o!
bed - ste Ven, at han vil fjer - ne Nød og Fa - re, og
ret - te Hjem, følg al - tid Dy - dens bli - de Stem - me, da
Ti - dens Hav, og Go - de vil - le dig be - græ - de, naar

plei - e vil saa ømt og tro.
da er jeg saa lyk - ke - lig.
le - de dig ad Ba - nen hen.
gaaer du trygt mod Maa - let frem.
du har brudt din Van - dringstav.

P. C. Ottesen.

Pigen paa Fuglefangst.

Allegretto.

1. Fug - len sang paa Qvi - ste „Jom - fru om du
2. Fug - len fløi saa ban - ge dybt i Sko - vens
3. Hop - ped'den paa Gre - ne, Pi - gen fulg - te
4. Dybt den fløi i Sko - ven hen mod Kil - de -
5. Da den kom, hvor Bæk - ken bry - der gjen - nem
6. Da hun den vil fan - ge, bli - ver hun saa
7. Vin - gen laae paa San - det, sprag - let far - ve -
8. „Giv mig nu det rø - de Pur - pur-bær, du
9. Et og to og tren - de Kys han tog fra

46.

p

vid - ste, hvi jeg syn - ger nu!
Gan - ge, fulgt af Pi gens Fod.
e - ne, lok - ke de og bad:
vo - ven, alt med snil - de Hop.
Hæk - ken, sat' den sig paa Steen.
ban - ge, og i hu saa mod,
blan - det faldt den liv - løs ned;
Sø - de!“ Smi - len - de han bad.
hen - de, blev saa Fugl i - gjen.

Pi - gen stod ved Ro - den, traad paa Blomst med
Sang den der paa Qvi - ste: „Jom - fru! om du
„Pur - pur - bær, de rø - de, Man - del - melk, den
Pi - gen fulg - te ban - ge, lok - ket af dens
Li - stig Pi - gen smi - ler, hur - tig frem hun
æng - stes hun saa svar - lig, flyg - te vil saa
men med li - stig Vil - lie treen paa Blom - ster-
Giv mig nu, du Bli - de! Man - del - melk, den
Ly - stig o - ver Vo - ven fløi den gjen - nem

Fo - den; thi hun hav - de Fug - len kun i
vid - ste!“ Pi - gen lyt - te - de ved Træ - ets
sø - de, skal du faae hos mig i Ro - sen
San - ge; snart var den ved Rod og snart ved
i - ler fra den tæt - te, løv - be - klæd - te
var - lig, Blik - ket skjult og Kin - den rød som
Til - lie frem en San - ger i den Lil - les
hvi - de, af din Læ - bes fi - ne Ro - sen -
Sko - ven. Pi - gen stod og stir - red ef - ter

Hu.
Rod.
blad!“
Top.
Green.
Blod.
Sted.
blad!“
den.

J. Thiele.

Issefjorden ved Roeskilde.

Moderato.

47.

1. Ven - li - ge Is - se-fjords blin - ken-de Bøl-ge gyn - ger og tril - ler langs
2. For - dum du bar paa din rul - len-de Vo - ve rigt - lad-te Snek - ker fra
3. Ti - der-ne svin-de, og ven - di - ske Rø - ver le - ver kun end i Hi -
4. Snart skal nu Fremme-de læ - re at kjende Sø - vei til Hro - ars den
5. Da skal de sku - e de him - melblaae Vo - ver, naar de om Mor - ge-nen
6. Her - li - ge Is - se-fjord! ja! du vil lok - ke man - genstolt Sø - gut her

p

skovkrandste Kyst, Øi - ne-ne hen - rykt med Vo - ver-ne føl - ge,
Øst og fra Vest, ind - til vi, tvung-ne ved ven - di - ske Lo - ve,
sto - ri - ens Bog. Fre - drik den Sjet - te saa mil - de - lig ø - ver
æld - gam-le By; læ - re at Ste - ne ei læn - ger dem gjem-me,
staae som et Speil; Kjø - len knap næn - ner at skjæ - re det o - ver,
ind til vor Kyst; Ski - be fra Øst og til Vest skul-le flok - ke

mf

Is - sefjord, du er vor Stolt - hed, vor Lyst! Him-melens Bu - e i dig vi sku - e
maat-te dig spær - re, som vi kun-de bedst: Grunden blev dækket Rov-fug-len stækket;
Her skerens Magt; han er kjær lig som klog! sin drigt han by der, vil - lig man ly - der,
at de til Is - se-fjords Havn kun-ne tye. Da skal de sku - e Af - ten-guld-lu - e
dog maa den føl - ge de bug - nen-de Seil. Mens de bortdra - ge, see de til - ba - ge
sig i din Favn og ud - hvi - le med Lyst. Vin-de - nes Vin - ger o - ver dig bringer

p mf p mf p

lif - ligt og mør - ke - blaae, hvæl - vet og rund; Fuld - maanens Sølverglands, So - lens Guldlu - e,
see og du blev os en skjær - men - de Muur! Sø - rø - ver Ar - men ei o - ver dig rækked;
aab - ner os Vei - en til Co - dan i - gjen, at - ter ad Is - se - fjords Vo - ver nu fly - der
her - ligt at glø - de paa Tvil - lin - ge - Spiir! Gjenfødt i Ha - vets den dybthvalte Bu - e,
o - ver det dy - be, det ro - li - ge Vand; vee - mo dig Afskeed med Ky - sten de ta - ge,
Rig - dom og Vel - stand til drif - ti - ge Stad; der - for med jub - len - de To - ner nu klinger,

mf

Chor.

pragt - fuld gjengi - ver din speil - kla - re Grund! Fuld - maa - nens Søl - verglands,
bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur. Sø - rø - ver Ar - men ei
rigt - lad - te Snek - ker til Ky - ster - ne hen. At - ter ad Is - se - fjords
sku - e vor Stad og den hel - lig - ste Ziir; Gjen - født i Ha - vets den
kom - me her at - ter saa snart, som de kan. Vee - mo dig Af - skeed med
Is - se - fjord! høit til din Æ - re vort Qvad! Der - for med jub - len - de

f

So - lens Guld - lu - e, pragt - fuld gjengi - ver din speil - kla - re Grund!
o - ver dig ræk - ked; bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur.
Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Snek - ke til Ky - ster - ne hen.
dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir.
Ky - sten de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
To - ner nu klin - ger, Is - se - fjord! høit til Din Æ - re vort Qvad!

Daniel Ranzau.

Allegro moderato.

48.

1. Hvi syn - ger e - vigt om Spar - ta - ner, som gjor - de Fjenden Pas - set
2. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ran - zau er hans
3. Le - o - ni - das stod u - for - fær - det bag Bjerget med sin Flok og
4. O, kun - de Har - pens sva - ge To - ner din Roes for kyn - de med en
5. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ran - zau er hans

mf

trangt? be - hø - ve vo - re vak - re Da - ner i Ti - den
Navn, saa stor, som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter
stred, og styr - ted Per - ser - ne med Svær - det, ind - til han
Klang af hi - ne tre - di - ve Ka - no - ner, som væl - dig
Navn, saa stor som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter

mf

da vel gaae saa langt? har Hel - te - kraft ei sat sit
fra min Fø - de - stavn. Alt tru - ed Mag - ten lumsk i
selv i Græs - set bed. Men Da - ni - el stod paa en
Du fra Sven - sken tvang! O, dir - red Stræn - gen med en
fra min Fø - de - stavn. Le - o - ni - das stod u - for -

f mf

Stem - pel paa e - gen Daad, i e - gen Tid be -
Hu - len, og vil - de mæt - tes af dit Blod; men,
He - de, han in - tet Ly bag Klip - pen fandt, og
Bru - sen, lig Skri - get af den ræd - de Hær, der
fær - det, han Hel - te - død bag Klip - pen fandt; men

hø - ver Mo - det et Ex - em - pel fra Græ - ken - land i Le - o -
Da - ni - el i Lø - ve - ku - len! dig frel - ste Him - len og dit
slog, til Sven - sker Græs - set be - de, og slog, ind - til han o - ver -
veg, skjøndt fem og ty - ve tu - sind, for fi - re tu - sind dan - ske
Da - niel Ran - zau stod bag Svær - det, og brug - te Svær - det til han

nid?
Mod.
vandt.
Sværd!
vandt.

A. Oehlenschlæger.

f

10622

Kongen i Leire.

Andante con moto.

1. Der var en Kon - ge i Lei - re; heel tro - fast til sin
2. Det elsk - te han saa saa - re, i hvert et Gjæ - ste -
3. Og da sig nær - med'hans En - de, ud - deel - te han Stad og
4. En - gang i Hø - stens Da - ge han sad ved E - ge -
5. Der stod den gam - le Bra - ve, drak Li - vets sid - ste
6. I - gjen - nem dy - be Taa - ge han blankt det syn - ke

49.

Grav; hans Fæ - ste - mø hin fei - re, ham i Dø - den et Guld - horn
bud, hans Øi - e svømmed'i Taa - re, saa tit han stak det
Land, til hver sin Ven og Fren - de, kun Hor - net gjem - te
bord med si - ne Kæm - per fa - ge paa Lei - re ved Is - se -
Glød, og ka - sted den hel - li - ge Ga - ve i Is - se - fjor - dens
seer. Da seg - ned'hans Øi - ne - laa - ge. Drak ei en Draa - be

gav.
ud.
han.
fjord.
Skjød.
meer!

Efter Goethe af A. Oehlenschlæger.

Willemoes.

Andante con moto.

50.

dolce

1. Kommer hid i Pi - ger smaa! Strængen vil jeg rø - re,
2. Vaa - ren er nu kom - men nær, Da - ge - ne sig læn - ge,
3. Ak, thi før sig op af Jord Blom - sten kun - de træn - ge,
4. Sælsomt i hans Aand det lød: „Hø - rer du, det døn - ner!
5. Ak, den Gjæ - ve kom og saae Fæ - dre - lan - det blø - de;
6. Hist i Nord gaaer Od - den ud mel - lem høi - e Bøl - ger;
7. Hvis det rør - te Hjertes Sang Hjer - tet rø - re kun - de,

Taa - rer skal i Øi - et staae, naar min Sang I hø - re; om saa bold en
Vaa - ren har I Pi - ger kjær, Blom - ster groe i En - ge; dog I skal i
fal - me - de en Blomst i Nord, som skal min - des læn - ge: Vil - le - moes var
Dan - ne - mark er stædt i Nød, kal - der si - ne Søn - ner!“ Og som gam - le
hvor de stol - te Snekker laae, var saa tomt og ø - de. Dis - se Snek - ker
der blev Døn af stærke Skud, „Chri - stian“ ei sig døl - ger; men som gam - le
sjun - ger den da mangengang i de stil - le Lun - de; sjunger den ved

Un - ger - svend, al - le fag - re Pigers Ven, sør - ge - lig jeg sjun - ger.
se - ne Aar min - des at i saae en Vaar med be - drø - vet Øi - e.
Blomstens Navn, og ei glemmes tun - ge Savn midt i Blomster - flok - ken.
Danmarks Søn fløi han mod det høi - e Døn, Fæ - dre - land at vær - ge.
var hans Hjem, han op - vox - ed mellem dem, stred i de - res Skyg - ge.
Christi - an staaer han fast paa dan - ske Strand, skjøndt hans Blod ud - rin - der.
bre - den Strand, naar hen o - ver hvi - den Sand Vo - ven sag - te tril - ler.

N. F. S. Grundtvig.

poco f *dolce*

Naar kommer Høsten?

Moderato.

51.

1. Naar Pid - sken den knal - der, og Post - hor - net
2. Du sid - der bag Ru - de, og lyt - ter hist -
3. Naar Stor - ke - ne rei - ser, og A - ster - ne
4. O, græd dog ei me - re! gaa ned at spad -
5. Jeg sid - der ved Kro - en hos Bæk - ken paa
6. Og alt som Du suk - ker, jeg tæn - ker, Du
7. Lad Blom - ster - ne al - le, kun vis - ne og
8. Dem skal vi saa pluk - ke, og al - le de

dolce

skral - der, og kal - der Stu - den - ten, din Kjæ - rest, her -
u - de til Klan - gen, som dø - ves af su - sen - de
knei - ser, og vi - ser med Pral os sit stri - be - de
se - re, hvor Kir - se - bær - træ - et ned - drys - ser sin
Bro - en, og skri - ver dig Vers i - mens Aft - nen er
pluk - ker en blom - stren - de Stjer - ne med Fin - gren i -
fal - de, snart Hø - sten frem - bæ - rer i Kjor - te - lens
smuk - ke, al Høst - gu - dens Rig - dom skal Du ny - de

fra, naar Vog - nen for - svin - der, og Taa - ren den
Vind; snart in - tet Du hø - rer, dit Øi - e Du
Blad, jeg kom - mer til - ba - ge; saa stands da din
Pryd; der var det, vi lov - te hin - an - den saa
smuk; i Bøl - ger - nes Rin - den, og Luf - ten i
tu: „Han el - sker af Hjer - te, med Læng - sel og
Flig af Frug - ter - ne sø - de de gu - le, de
heel; men hvad som kan saa - re, hver Torn og hver

rin - der, mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker Du
tør - rer, mit sø - de, lil - le Hjer - te! og tør - rer din
Kla - ge! mit sø - de, lil - le Hjer - te! Du skal - væ - re
of - te, mit sø - de, lil - le Hjer - te! al El - sko - vens
Lin - den, mit sø - de, lil - le Hjer - te! jeg hø - rer dit
Smer - te? Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker saa
rø - de, mit sø - de, lil - le Hjer - te! for Dig og for
Taa - re, mit sø - de, lil - le Hjer - te! skal væ - re min

da! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker Du
Kind. Mit sø - de, lil - le Hjer - te! og tør - rer din
glad Mit sø - de, lil - le Hjer - te! Du skal - væ - re
Fryd. Mit sø - de, lil - le Hjer - te! al El - sko - vens
Suk! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! jeg hø - rer dit
Du? Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker saa
mig. Mit sø - de, lil - le Hjer - te! for Dig og for
Deel! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! skal væ - re min

da!
Kind.
glad.
Fryd.
Suk!
Du?
mig.
Deel!

Chr. Winther.

mf

Liden Gunver.

Andantino.

1. Li - den Gun - ver van - drer som helst i Qvel, saa tan - ke - fuld
2. Li - den Gun - ver me - der med Sil - ke - snor ved Ha - vets Bred
3. Skjøn Havmand sig op af Ha - vet skjød, be - klædt med Tang.
4. „Li - den Gun - ver! Du mar - trer mig Dag og Nat med El - skovs Ild.
5. Du ræk - ke mig kun din snee - hvi - de Arm paa Sø - mands Tro;
6. Li - den Gun - ver! mit Bryst hag sit haar - de Skjæl er blødt og ømt.
7. Og er dig min Arm til saa stort Be - hag til Trøst og Ro;
8. Han trak hen - de fra den stei - le Bred, glad ved sin Svig.

52.

dolce

Hen - des Hjer - te var Vox, hen - des un - ge Sjæl var
Da hæ - ve - des Bøl - gen, og Van - det foer saa
Hans Øi - e var kjær - ligt, hans Ta - le var sød, som
Mit Hjer - te vansmæg - ter, min Sjæl er mat: O,
saa tryk - ker jeg den til min bræn - den - de Barm, saa
Tro - fast er mit Navn, min u - kunst - le - de Sjæl for -
Skjøn Hav - mand, saa skynd dig! saa kom kun og tag dem
Som Storm var hans Lat - ter, men Fi - sker - ne græd ved

prø - vet Guld.
brat af - sted.
Har - pens Klang.
vær dog mild!
faaer jeg Ro!
ag - ter Skrømt.
beg - ge to!
Gun - vers Lig.

1-8. O, vogt Dig, mit

mf

Barn, for de fal - ske Mand - folk!

Chor.

O

f *p*

vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!

I. Evald.

cresc. *f* *p*

Vaarsang.

Allegretto vivace.

53.

1. En - de - lig rev - ned de hæn - gen - de Skyer, de for -
2. Fin - ken er kom - men, den var ik - ke seen: Tir - re -
3. Hvad er saa her - ligt, som Ro - sen i Vaar? hvad saa
4. Blus - ser alt Ro - sen, da kom - mer og snart: „Tri - le -
5. Phyl - lis saa kom, lad kun hist ved vor Dam med mæ
6. In - gen kan træn - ge sig her til os ind, u - den

mf

svandt ad den Kant; Kul - den med Taa - ger - ne flyer.
lit Qvirre - lit! qvid - drer paa gyn - gen - de Green.
rødt, hvad saa sødt? end den ei blom - stren - de staaer.
ree, Fi - lo - mee" hur - tig paa Vin - ger - nes Fart
mæ og bæ bæ græs - se de krid - hvi - de Lam!
snart med en Fart Ze - fi - rens bæ - ven - de Vind.

mf *f*

Him - me - len skin - ner saa klar og saa puur,
Græs - set alt spei - ler sig spædt i vor Sø,
End - nu den slut - ter paa tor - ne - de Stub
lif - li - ge Nat - ter - gal, byg - ger i Træ
Lam - me - ne hyt - te sig selv kan Du troe;
Kom kun, o Ze - fir! jeg træn - ger til Dig,

dolce

som en De_mant som en sle _ ben A _ zur. Var _ men op_li _ ver den
I _ sen og Sne_en paa Bjer _ get maa tøe. Lø _ ve_ne flet _ te det
grønt i sit Løv den til _ slut _ te_de Knup; men kun en Dag i den
hur_tig sin Re_de bag Gre _ ne_nes Læ; hol _ der sit Bryl_lup og
her kan vi sid_de bag Bø _ gen i Ro, fav _ nes og kys_ses i
kjøl mi_ne Flammer, de qvæ _ le jo mig. Løs hen_des Lok _ ker, og

mf

død _ kol_de Jord; Ei _ a see, Her_re _ je! alt staaer Vi_o _ len i
mai _ grønne Tag; vif _ ter hid, vif_ter did, høit i den ven _ li_ge
var _ men_de Luft gi _ ver Agt, hvil_ken Pragt! Mær _ ker I Pur _ pu_rets
syn _ ger sin Sang: „Sø_de Lyst i mit Bryst!“ O, du liv_sa _ li_ge
Vaa _ rens Ge_mak. Hys hys! tys tys! In _ gen har hørt, hvor det
blæs til min Lyst med et Kast i en Hast Sil _ ken fra svul _ men_de

p *mf* *dolce*

1-2-3-4-5. 6.

Flor.
Dag.
Duft?
Klang.
smak.
Bryst.

A. Oehlenschlæger.

10622

Sang af Hroars Saga.

Moderato.

54.

1. Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt, vil jeg med Jar - len ei
2. Hyt - ten er mig dog alt - for trang, sær i den lif - li - ge
3. An - ke - ret hol - der kun svagt mel - lem Siv, Lan - det ei hol - der mig
4. Kjø - len at tøm - re, den mæg - ti - ge Mast, det skal de Gut - ter jeg

byt - te. Fi - sken i Van - det blier al - drig træt,
Som - mer. Fi - re Pæ - le, lidt Leer og lidt Tang!
be - dre. El - skov er Skip - pe - rens Tids - for - driv,
læ - re. Lang - som - hed er en hæs - lig Last;

Fi - ske - ren lig - ner Fi - ske - nes Æt, li - det han ag - ter en
har jeg kun det, da jeg kli - ner med Sang Hyt - ten, i hvor jeg saa
Søn - ner mig skjæn - ker den kraf - ti - ge Viv, saa blev der skjænket mi - ne
Vog - nen gaaer langsomt, Ski - bet har Hast. Der - for skal Ski - bet man

Hyt - te. Li - ge jo fly - de de Draa - ber i Fjord,
kom - mer. Bø - ge - nes Ly lidt Græs til en Ko,
Fæ - dre. Men mi - ne Børn, som Æl - lin - ger smaae,
æ - re. Tru da kun Sø! jeg for - ag - ter din Qval,

p

li - ge de Bla - de paa Træ - er - ne groer; Hjem - met mig føl - ger om-
Kil - den, hvis Vo - ver i Bæk - ken sig snoe — der er min flyg - ti - ge
ly - stig maae svøm - me, før ret de kan gaae, hist ud - i Bøl - ger - ne
fny - sen - de dand - ser den trod - si - ge Hval. Her er min Høi - e - lofts-

mf

1-2-3. | 4.

bord. Hjem - met mig føl - ger om - bord
Bo, der er min flyg - ti - ge Bo.
blaae, hist ud - i Bøl - ger - ne blaae.
sal, her er min Høi - e - lofts - - - sal.

A. Oehlenschlæger.

f

Ballade: Svend Aage og Ingeborg.

Allegretto.

55.

1 Svend Aa - ge og In - ge - borg drog o - ver Sø, de drog o - ver fraa - den - de Bøl - ge, den harm - ful - de Fa - der han sty - red fra Ø, de flyg - ten - de To at for -

Bag - stav - nen beg - ge for - tviv - le - de stod; thi nær var den tru - en - de Fa - re. Rød da - le - de So - len bag Sky - er - nes Blod og Maa - nen stod frem paa det

ly - der i Stor - men For - ban - del - sens Røst, de Bøl - ger som vil - de - lig lar - me; da Fa - de - ren saae dem med Bryst i - mod Bryst da svul - me - de dob - belt hans

alt som den grum - me sig nær - mer med Hast, gjennem vil - de og skummende Bøl - ge med bug - nen - de Seil paa den krum - men - de Mast, De flyg - ten - de To at for -

gy - ser og seer det med stir - ren - de Blik og vil stand - se sin hur - ti - ge Snek - ke, men o - ver dem Beg - ge den fraa - den - de gik, da styr - te - de han sig paa

f *p*

føl - ge. Som Ør - nen han foer u - den Ro el - ler Rast, med
Kla - re; da nær - med sig Ør - nen med gru - som-me Klo, at
Har - me; da foer han med Ra - sen, da foer han med Støi o - ver
føl - ge, da hæ - ver sig Bøl - gen og aab - ner sin Favn — de
Dæk - ke. Han græd og for-band - te, han græd og han bad, og

bug - nen-de Seil paa den krum - men-de Mast.
skil - le de ban - ge, de el - skende To.
ga - ben-de Dyb, o - ver Bøl - gen saa høi.
styr - te sig ned fra den sprud - len-de Stavn.
Bøl - ger-ne skil - te de El - sken-de ad.

f

1. 2. 3. 4.

5.

2. Paa
3. Høit
4. Og
5. Han

Spillemanden.

Andantino.

56.

dol.

1. „Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!"
2. „Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!"
3. „Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!"
4. „Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!"
5. „Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!"

„Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!" Her er saa smukt i det
„Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!" Luk For - stue - dø - ren kun
„Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!" „Min Fa - der han er en
„Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!" Jeg kjen - der i - gjen det
„Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!" Ak For - stue - dø - ren er

høi - e Slot, for Dø - re jeg spil - led saa
op paa Klem, „Min Mo - der hun er en
Her - re - mand.“ Ham har jeg ei seet saa
gam - le Slot. Ak! kun - de jeg Her - ska - bet
lukt i - gjen, her tør jeg ei tø - - ve

mf

læn - ge; ak huus - vild Gøg - ler har det ei godt.
Fru - e; men jeg har hver - ken Huus el - ler Hjem!
læn - ge;“ men al - drig meer han mig fav - ne kan.
sku - e! jeg vil - de kun see, om Du har det godt.
læn - ge; ved Por - ten knur - rer min Barndoms - ven!

dol.

Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!
Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!
Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!
Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!
Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!

B. S. Ingemann.

mf> *dol.*

Sangerens Priis.

Moderato.

57.

f

dolce

1. Naar svøbti sor - te tyk_ke Tor_den - sky - - er en fjendt_lig
3. Naar sa_lig Fryd i Mo_der_øi_et tin - - drer, da laa_ner
5. O du, som Jor - den Sangens To_ner læ - - rer, som tol_ker

mf

Skjebne tru - en_de frem_gaaer, naar Glædens Sol fra Li_vets Himmel
Hjertet du dit Him_mel_ord, og at_ter du dets Sorg og Kummer
Sorg og Glæ - de, Qval og Lyst, hvis Me_lo_di - er os til Himlen

dim.

f

mf

fly - er, og tvivl_om_lei_ret Man_dens Hjer - te slaaer, naar Mismod
lin - drer, naar Taa_re blik_ket stir_rer ned paa Jord. Vil Elskovs
bæ - rer i Hil_se_ner fra E_vig_he - dens Kyst, som til Na_

mf *dolce*

f *dim.*

El - skovs Stir - rer-blik om - taa - ger, og Haa - bet døer og An - gest e - ne
Held sit Pa - ra - diis af - ma - le, da maa for den, o høi - e Sang! du
tu - ren fø - re os til ba - ge, naar Li - vets vil - de Larm os ned vil

p <mf p

mf cresc. f dim.

vaa - ger: da har du, Sang! i di - ne To - ners Røst end for det
ta - le, og hvert et Glimt af Him - lens Sa - lig - hed i di - ne
dra - ge: dig pri - ser vær - digt paa din Jor - de - gang kun hvad du

mf cresc. f dim.

mf

ar - me, sy - ge Hjer - te Trøst.
Lyn til Jor - den da - ler ned.
Jor - den læ - rer: To - ners Sang.

C. N. David.

mf p

2. Den Iis, som
4. Det Haarde

mf f

Fine.

barsk med e - vig Vin - ter tru - er, op_taar - net om U - føl - som_he_dens
mildt at bøi - e og at bry - de, det Vil - de blidt at tæm - me er dit

p

Bryst, den smel - ter du, som Mid - dagsso - lens Lu - er, med di - ne
Værk; men og - saa Svag - hed kan du Kraft ind - gy - de og gjø - re

To_ners re - ne Him - mel_lyst, — og hver en Fø - lel_se, som mildt sig
den Forsag - te mo - dig, stærk. Er Fæ_dre - land og Fri_hedstedt i

rø - rer, du til Be - vist - hed, Liv og Klar - hed fø - rer, du aabner
Nø - den, da to - ner du, og Man - den gaaer i Dø - den, og fal - der

mf *p*

Li - vets Ind - gang, Ly - sets Port, for hvad paa Jord er godt og skjønt og
han i blo - dig Hel - te - dands, da er det dig, som flet - ter Æ - rens

mf

stort.
Krands.

mf *f*

O Fædreland.

Andante.

58.

dolce *mf* *p* *mf*

O Fædreland, hvad har Du tabt, din gamle Kongesover! Et rastløst Liv, til Arbeid skabt, henskylled Tidens Vover. Et Hjerte brast, der banked ømt for Landet og for Folket, — et Hjerte brast, der mildt har dømt og Dommen

mildt for_tol - - ket! Og skjøndt den Frem_tid han har skabt, Dig

dim.

dolce

ri_ge Frug - ter lo_ver, o Fæ_dre_land, hvad har Du tabt! din gam_le

mf

dolce

Kon_ge so - - ver! o Fæ_dre_land, hvad har Du tabt! din gamle Konge so - -

mf

ver! din gamle Kon - ge so - - ver.

p

pp

H. P. Holst.

Farvel.

Larghetto.

59.

dolce

Farvel, far_vel! vi bringe, Fa_der! med Taa_rer Dig et ømt Far_

mf

vel, før dis_se Vol_de Du for_la_der, hvor Du har fredet om vort Held, hvor Du har

dolce

grædt ved Andres Smer_te, hvor Du har smilt ved Andres Lyst, hvor In_tet Du for Dig be_

gjer_te: For Di_ne Børn kun slog Dit Bryst! For Dine Børn, som Du for_la_der! Hvorfor da

mf

standse Taa-rens Væld? Farvel, far-vel! vi bringe, Fa-der!med Taarer Dig et ømt Far-

dolce

vel! Far-vel! vi bringe, Fa - der!med Taa - rer Dig et ømt Far-

vel! Far-vel! vi bringe, Fa - - der med Taa - rer Dig et ømt Far-

vel! O Fa-der far-vel! o Fa-der far-vel!

H. P. Holst.

mf

dolce

Hederosen.

Andante.

60.

1. Drengen fandt en Rose staae, Rose paa en Hede: tryllet han dens Ynde saae, og afsted i Hast han maa, nær til den at træde. Rose, Rose, Rose rød! Rose paa en Hede!

2.

Drengen lo; „jeg plukker Dig,
„Rose paa en Hede!"
Rosen svor: „jeg saarer Dig,
„Saa Du vist skal mindes mig!
„Vogt Dig for min Vrede!"
Rose, Rose, Rose rød!
Rose paa en Hede!

3.

Ei den vilde Dreng adlød
Rose paa en Hede.
Ikke den sit Løfte brød,
Saarede ham i sin Død
Ak! med spildte Vrede.
Rose, Rose, Rose rød!
Rose paa en Hede!

F. Høegh-Guldborg.

Gravsang.

Lento.

61.

p

mf

1. Alt for_vand_les skal til Støv, Da_lens Li_lie,

2. O! men in_tet Skabt for_gaaer; Liv i_gjen af

Sko_vens Løv, Ro_sen snart vi vis_net fin_de; Alt kun blomstrer,

Død op staaer. Li_lien faldt, en ny frem_træ_der, yn_gre Løv snart

for at svin_de. Jor_dens Her_re! selv til dig Lo_vens Døds_bud

Lun_den klæ_der; og den Grav der luk_ker sig, kun som Vug_ge

stræk_ker sig.

gjem_mer dig.

efter sidste Vers.

ff *p*

3.

Morgen straaler...Barnet fro
Vaagner efter natlig Ro.
Evighedens Morgen smiler...
Graven aabnes, hvor du hviler:
Dødningklædet synker ned,
Nyskabt hæves du til Fred.

4.

Ti da Klage! Stands da, Graad!
Viist og godt er Herrens Raad.
Snart for Evighed vi møde
Alle vore kjære Døde.
Held os! Held, at Alt forgaaer!
Held, at Liv af Død opstaaer.

F. Høegh-Guldberg.

Den frie Mand.

Moderato.

62.

1 Hvo er den fri - e Mand? Den Mand, hvis e - get Tyk - ke og ei Ty - ra - nens Nyk - ke, hans Daab be - stem - me kan; han er den fri - e Mand.

2 Hvo er den fri - e Mand? Hvo Lo - ven gjer - ne ly - der, ei gjør hvad den for - by - der, og vil kun, hvad han kan; han er den fri - e Mand.

3.
Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Tro kan prøves,
Af Spotter ham ei røves,
Af Præst ei dadles kan;
Han er den frie Mand.

4.
Hvo er den frie Mand?
Hvo selv ved Hednings Dyder
Som Menneske sig fryder,
Og høit dem skatte kan;
Han er den frie Mand.

5.
Hvo er den frie Mand?
Den, som trods Byrd og Titel
I Fløiels Dragt og Kittel
Sin Broder finde kan;
Han er den frie Mand.

6.
Hvo er den frie Mand?
Hvo Borger-Dyd udøver,
Saa ingen kronet Røver
Ham Hæder skjænke kan;
Han er den frie Mand.

7.
Hvo er den frie Mand?
Hvo i sin Dyd sig svøber,
Ei haanlig Yndest kjøber
Af stor og rige Mand;
Han er den frie Mand.

8.
Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Mod ei svækkes,
Om end hans Flid ei tækkes
Hans eget Fødeland;
Han er den frie Mand.

9.
Hvo er den frie Mand?
Hvo Gods og Liv kan yde,
For Friheds Bud at lyde,
Dog Intet tabe kan;
Han er den frie Mand.

10.
Hvo er den frie Mand?
Hvo til sit Levnes Dage,
Paa Gravens Bred tilbage,
Med Kjækhed skue kan;
Han er den frie Mand.

Riber.

Høstsang.

63.

Allegretto.

1. Vip - per sprin - ge o - ver Klin - ge un - der Le - ers Lyd. Bru - ne Pi - ger dand - se, spø - ge, flet - te Krand - se, o - ver alt er Fryd.

2. Fro, i Klyn - ge Pi - ger syn - ge, un - der Le - ers Klang. Ja, til Da - gen vi - ger, og til Maa - nen sti - ger, ly - der mun - ter Sang.

3.
Alt sig glæder,
Munter qvæder
Hver saa godt han kan;
Tæt om Fiskedammen,
Spise Davren sammen
Dreng og Bondemand.

4.
Hans og Tyge
Leen stryge,
Meie Skaar paa Skaar.
Pigerne begynde
Sæden op at binde,
Alt saa lystigt gaaer.

5.
Hver nu spøger,
Hjertet søger
den, som gav det Haab;
Og naar Maanen smiler,
Parviis hjem man iler
Under Jubelraab.

Frankenau.

Maisang.

Allegretto.

64.

1. Dandser Mai - en skjøn i - mø - de! Fulgt af Glæ - der u - den Tal hæ-ver sig dens Mor - gen-rø - de at - ter o - ver Bjerg og Dal. El - skovs kjæ - re Re - de bygger Alt hvad nys ud - sprun-gen Lund, hvad det spæ-de Straa be - skygger, hvert et Kryb paa Ha - vets Bund.

2. Dands, o Yng - ling! dands o Pi - ge! me - dens Vaa - ren straa-ler blid; før dens hul-de Smil bort-vi - ge, mens det end er Glæ - dens Tid. Bland din Sang med Lø - vets Hvislen, og med Nat - ter - ga - lens Slag, med den kla - re Kil - des Ris - len, syng den skjøn-ne For-aars-dag!

3.
Iler i det unge Grønne
Langt fra qvalm og taaget Luft,
Iler Hovestadens Skjønne,
I den friske Blomsterduft,
Eders Lokker der I pryde
Med en landlig Hat af Straa;
Lader glade Sange lyde,
Al Naturen lyder saa!

4.
Pryder der med blaa Syringer
Eders Hat og Svanebarm;
Tumles og hverandre svinger!
Hopper glade, Arm i Arm!
Bien Blomst med Bien skifter,
Vestenvinden aander mat;
Lufter atter op og vifter
Mangen Blomst paa Eders Hat.

Frankenau.

Til Haabet.

Moderato.

65.

1. Du, som vor Vei om - svæ - ver i yn - digt Ro - sen - skjær, os o - ver Gra - ven hæ - ver til be - dre Ver - de - ner; o Haab! til dig op - sti - ge ved Har - pens ful - de Klang den fro tak - nem - me - li - ge Ka - mø - nes Ju - bel - sang.

2. I høi - e Gud - doms Sæ - de stolt ro - lig som en Gud, Zeus deel - te Sorg og Glæ - de til Jordens Søn - ner ud. Et Spil for let - te Vin - de høit Glæ - dens Skaal op - foer; men den, hvor Sorg var in - de, sank centner - tung til Jord

3.

Til Jorden at nedstige
Zeus ynksom Vink dig gav,
Os arme Dødelige
At lede til vor Grav.
Du venlig mild omsvæver
Vor Vandrings tunge Fjed,
Du, du for ved os svæver
I lyse Evighed

4.

Naar trøstløs Kummer nager
Den Sorrigfuldes Sjæl,
Naar haabløs Elskov jager
Fra Glædens Kreds sin Træl;
Naar Offerdyret segner
Mat under Skjæbnens Slag,
Hvert Glimt af Mod henblegner
I Mismod og i Nag:

5.

Da for hensvundne Dage
Du drager Sløret blid,
Og viser Held den Svage
En bedre Eftertid.
Den Trættede du qvæger
Med Drøm om yndig Lyst,
Med himmelsk Fred du læger
Det sønderrevne Bryst.

6.

Hver Drøm fra Barndoms Alder
Bortflye, som Elskovs Ruus.
Og Dødningsklokken kalder
Til Skyggekongens Huus.
Dig see vi end tilsmile
Vor Bortgang Fryd og Fred;
Til Lethes Bredder ile
Vi froe i dine Fjed.

K. L. Rahbek.

En Piges Klage over hendes Elskers Død.

Andantino.

66.

1. En ban - ge Drøm for - fær - ded' mig, sligt ei mig o - ver -
2. Paa Drag - ten Blo - det strøm - viis flød, ret som en Pur - pur -
3. Dog plud - se - lig et Smil frem-brød, hvor Sor - gen ma - led'

gaae; knap Søv - nens Hvi - le nær - med' sig, før jeg min Vil - helm
flod; han rak - te frem sin Haand saa rød, og vi - ste mig sit
sig; hans Røst som Eng - le stem - me lød: „græd Elsk - te, ei for

saae i Død - ningsdragt, paa Gra - vens Høi, han sad for mig saa
Blod. Hans Hjer - te, som det søg - te mig tre Gan - ge saaes at
mig!" Min Drøm er sik - kert alt for sand, o, meer end Drøm den

tyst; hans Haar saa blo - digt om ham fløi, og aab - net var hans Bryst.
slaae; tre Gan - ge frem det hæ - ved sig af Hu - len, hvor det laae.
var; i vil - de Sa - ra - ce - ners Land man ham ned - sab - let har.

4.
Hvor Jesus Christus for os leed,
Der smuldre nu hans Been,
O Palmer, drysser Taare ned
Paa Gravens kolde Steen!
Hans fromme Sjæl omskifted' Stand,
Og sank i Christi Skjød;
Han faldt i sin Forløsers Land,
Og mødte fro sin Død.

5.
Thi vorder Dydens Palmekrands
Din Løn i Paradiis!
Med Engle træde ud i Dands,
Og synge Jesu Priis!
Til Himlen staaer din Piges Hu,
Ak snart hun følger dig;
Og slumrer sødt, og trygt som du,
Til Graven aabner sig.

Frankenau

Fædrelandssang.

Allegretto.

66.

1. Duf - ten - de En - ge og korn - ri - ge Van - ge, søl - ver - blaae Vo - ver om
2. Tidt pløi - er Danskende fjer - ne - ste Bøl - ger, stun - dom han fær - des i
3. Her var det, Kæmper paa Vang og i Lun - de vær - ned' om U - skyld og
4. Høit ha - ve Konger ved sto - re Be - drif - ter, Hel - te ved kjæk og be -
5. End tro - ner Kraften i E - ge - nes Skyg - ger, Fri - hed end boer un - der
6. Ret - færd og Fri - hed vort Lø - senmonn' væ - re: Dem ik - kun hyl - der den

skovkrandste Kyst, gyn - gen - de Snekker og jub - len - de San - ge, det er vor Fæ - dre - lands
fremme - de Land; sted - se dog Min - det om Danmark ham føl - ger, tryller ham sødt til dets
knu - se - de Vold: Knei - sen - de Høi - e, hvor Fæ - dre - ne blun - de, vid - ne om Kraftens og
røm - me - lig Færd, Skjal - de ved San - ge, og Vi - se ved Skrifter, hævdet vort Dan - ri - ges
Nordbo - ens Tag, Æ - ten af Kæmper vor Ar - ne be - tryg - ger, Retfærd om - svæ - ver vort
nor - di - ske Mand! Fred om vor Hyt - te og Skjold om vor Æ - re! Himlen vel - sig - ne vor

Chor.

Væl - de og Lyst, det er vort Fæ - dre - lands Vælde og Lyst.
el - ske - de Strand, tryller ham sødt til dets el - ske - de Strand.
Fri - he - dens Old, vid - ne om Kraftens og Fri - he - dens Old.
ældgam - le Værd, hævdet vort Dan - ri - ges ældgamle Værd.
Ban - ner og Flag, Retfærd om - svæ - ver vort Banner og Flag.
Drot og vort Land! Him - len vel - sig - ne vor Drot og vort Land!

J. Jetsmark.

Nationalsang.

Tempo di Marcia.

67.

f

1. Dan_nemark! Dan_ne_mark! hel - li - ge Lyd! him - mel_ske Fryd!
2. Dan_nemark! Ha_vets den e - vi - ge Brud, vi - et af Gud!
3. Dan_nemark! Dan=Kongens Tro - ne, den staaer hæ - dret ved Aar;
4. „Dan_nemark, Dan=Konge!" ly - der fra Øe, Slet - te og Sø,
5. Dan_nemark! Skjoldungen el - sket og stor frem_me Din Flor!

hæv Dig! min gla - de, min ban - ken_de Barm! Dan - mark! for Dig to_ner
Stolt er Din Brud - gom, og væl - dig og rig; ven - lig han kys - ser Dit
pry - det ved Dy - der, i Van - held og Held, styt - tet ved Tro - skab, den
Bro - der! ræk tro - fast og dansk mig Din Haand, Dan - mark og Kon - ge for_
Dan - ne_marks Søn - ner paa Kam_pens Dag stri - de som Hel - te, for

San - gen saa varm! Naar Sa - ga næv - ner Dit æld - gamle Navn som
Klæ - de - bons Flig; han qvæ - der for Dig i Vo - ver-nes Klang Din
stan - der som Fjeld. Hos Dan - nemarks Lø - ve var al - drig Svig. Dan-
e - ne vor Aand! i Freds - ti - men sty - re - de Mandens Færd! til
Ban - ner og Flag! Hver Dan - nemarks, Søn som vandt det Navn ved

Æ - rens Havn, jeg næv - ner Dan - ne-marks hæ - dre - de Navn som
Hæ - ders Sang; De Søn - ners Sei - er, naar Krigs - hor - net klang til
Kon - ge siig: stod ei Din Lø - ve i Fred og i Krig mod
Bor - ger værd! i Kam - pens Ti - me de hvæs - se vort Sværd til
virksomt Gavn skal sig - nen - de næv - ne i Dø - dens Favn: Vort

Fø - de - stavn.
Bøl - ge - sang.
Vold og Svig.
Hel - te Færd!
Dan - marks Navn.

Juliane Marie Jessen.

Sang for Danske.

Moderato.

68.

f

1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Nor - den, og Po - lens
2. Fra Eid're̲ns Strøm til Ska_gens hvi_de Ban - ker den jyd - ske
3. Mod Øst for den - ne tven_de Ha - ve stri - de med Sjø - lunds
4. Og dybt mod Syd, hvor El - bens Bøl_ge gyn - ger vel tu - sind
5. Saa skil_le Strøm og Sun_de Mark og Stæ - der; men et er

Bjer - ge svøm_me nær dets Havn; men skjøn som det er in_gen Plet af
Halv - ø krummer sig mod Nord. Et her_ligt Land! Dets Folk sig Vel_stand
Bred og O - thins gam_le Ø; nær Lol_land, Fal - ster, staaer i Klæ_der
Snek - ker langs den grønne Kyst i fe - de Marsk, i - mel_lem gyld_ne
Dan - mark, tro - fast er dets Magt; en Bro af Malm Samdrægtig_he - den

Jor - den, og Danmark næv - ner man dets fav_re Navn. I sølvblaa
san - ker, paa fremmed Strand det hen_ter Guld om - bord. Den mun_tre
hvi - de, med Løv om Haa - rèt, Bøl_gens ran_ke Mø. Det ra - ske
Dyn - ger, de rø - de Hjor - de hvi - le sig med Lyst. I øst - lig
sme - der fra Bred til Bred, og Ær - lig - hed staaer Vagt. Vort Held er

Ve - ster-hav en dei-lig Ha-ve, med Bø-ge-hegn, hvor Nat-ter-gæ-le
Strids - hingst o-ver En-gen van-ker, og Sti-mer myl - dre i den dy-be
Folk kan in-gen Man-gel li-de, thi A-gren bøl - ger her sig, som en
Sø, hvor vre-de Stormfugl syn-ger, Bornholm staaer, kraf - tig, med sit Klippe-
eet, og fælleds er vor Hæ-der, den vog-ter Svær - det med sin Va-re-

boe! og hver en Deel gav Himme-len sin Ga - ve, paa hver en
Fjord; til Stavn og Roer har Skoven E-ge-plan - ker, dets Søn-ner
Sø, om fav-re Blom-ster-eng staae Lun-de bli - de; her er det
bryst; og dybt i Ste - nen er Karfun-kel-klyn - ger, og det har
tægt! og een den dan - ske Bøn, hvert Hjerte be - der: „Gud skjærme

Plet Vel-sig-nel-ser-ne groe!
Kraft, og Snild-hed de-res Ord.
smukt at le - ve, tungt at døe!
Mænd, som lee ad Kam-pens Dyst!
Kon - gen og hans he-le Slægt."

C. J. Boye.

Sang for Danske.

Moderato.

69.

1. Hvor Bøl - gen lar - mer høit fra Søe om
2. I Dan - mark knei - ser in - tet Fjeld, ei
3. O straal for Øi - et u - for - sagt, du
4. O Dan - ne - brog! vort Him - mel - flag! til -
5. O ret som i dit Pur - pur - flag det

mf

Dan - marks gam - le Ri - ge, hvor Bø - gen krandser Land og
gjem - me stol - te Bjer - ge det rø - de Guld til Ladheds
Præg af Nor - dens Stem - pel! et Ord, et Haandslag væ - re
aand os Mod og Styr - ke! vift høit mod Skye i blo - digt
hvi - de Kors staaer teg - net, at ty - de christent Sin - de -

Øe, som U - skyld Slet - tens Pi - ge, der er min
Træl, ei Jern til væl - digt Vær - ge, men Gul - det
Pagt, og Bar - men Tro - skabs Tem - pel! Ja Troskab!
Slag, spred Lys i Kam - pens Mør - ke! Fra o - ven
lag, af Kjær - lig - hed om - heg - net, saa styrke

p *mf* *p*

elsk - te Fø - de - stavn, der jub - ler jeg mit Danmarks Navn, thi
rigt paa Mar - ken groer, og Jer - nets Kraft i Ar - men boer, u -
du est Dan - marks Værn, du est et Skjold af hær - det Jern, du
har en Stem - me talt, du ned til os fra Him - len faldt, og
Ret - sind Kon - gens Aand, og knytte Fre - dens Bro - der - baand, og

mf p mf

der er godt at væ - re, thi der er godt at væ - re!
væb - net har den Vær - ge, u - væb - net har den Vær - ge.
est vort Dan - ne - vir - ke du est vort Dan - ne - vir - ke!
skal til Him - len hæ - ves, og skal til Him - len hæ - ves!
skjær - me Land og Kon - ge, og skjærme Land og Kon - ge.

Chr. Witster.

p

Fædrelandssang.

Moderato.

1. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
2. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
3. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
4. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
5. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at

70. *mf*

væ - re. Som Stat ei mæg - tig el - ler stor, men høit dog holdt i
væ - re. Ei Gul - det der i Bjer - ge groer, men Mark og Eng det
væ - re. Ei Skjøn - hed der i Templer boer, men un - der Him - lens
væ - re. Ei Fri - hed der er tryg - let Ord, men Kongens Daad og
væ - re. Vel rin - der Blod meer varmt paa Jord, men Troskab der man

Æ - re. Thi E - nig-hed er Fol-kets Skjold, og Aan-dens Kraft dets
bæ - re. Thi Flid er Vel - stands - kil - den der, som Frugtbar - hed be -
Sphære. Thi skjøn er tæt - te Bø - ge - lund, og korn - be - vox - te
Æ - re. Thi lov - lig Fri - heds bed - ste Ven er han, som bæ - rer
læ - re. Thi der er Ven og der er Møe, hvem in - gen an - dre

Vær_ge; saa er det trygt med Løgn og Vold, naar Jor_den rundt de
skygger og gyld_ne Høst be_tryg_get er, hvor Lo_ven Lan_det
Høi_e, og Strandens Bred, og Da_lens Grund, og Pi_gens ly_se
Kro_nen; der_for er Kjær_lig_hed i_gjen det bed_ste Værn om
lig_ne. Der er jeg født, der vil jeg døe, og Danmarks Navn vel_

Chor.

hær_ge. Thi E_nig_hed er Folkets Skjold, og Aandens Kraft dets Vær_ge; saa
byg_ger. Thi Flid er Velstands_kil_den der, som Frugtbarhed be_skygger; og
Øi_e. Thi skjøn er tæt_te Bø_ge_lund, og kornbe_vox_te Høi_e, og
Thronen. Thi lov_lig Fri_heds bedste Ven er han, som bæ_rer Kro_nen; der_
sig_ne! Thi der er Ven og der er Møe, hvem in_gen an_dre lig_ne. Der

f

er det trygt mod Løgn og Vold, naar Jor_den rundt de hærge.
gyld_ne Høst be_tryg_get er, hvor Lo_ven Lan_det bygger.
Strandens Bred, og Da_lens Grund, og Pi_gens ly_se Øi_e.
for er Kjær_lig_hed i_gjen det bed_ste Værn om Thronen.
er jeg født, der vil jeg døe, og Danmarks Navn vel_sig_ne.

C. N. David.

Nu ringer alle Klokker mod Sky.

Andante.

71.

1. Nu rin - ger al - le Klok - ker mod Sky; det
2. Det to - ner med Lov og Priis og Bøn fra
3. For os han vandred i Gru - ben ned; han

ki - mer i fjer - ne Ri - ger. Hver Søn - dag Mor - gen
Jord mod Pa - ra - diis - ha - ven: Det var en Søn - dag
gik til de Dø - des Ri - ge. Til Li - vet med stor

høit paa ny stor Glæ - de mod Him - len sti - ger.
Mor - gen skjøn, vor Frel - ser stod op af Gra - ven.
Her - lig - hed han vil - de for os op - sti - ge.

4.
Al Verdens Glæde begravet laae;
Nu frydes vi alle Dage:
Den Glæde, Søndagssolen saae,
Den har i Verden ei Mage.

5.
Der sad en Engel paa Gravens Steen
Blandt Lillier i Urtehaven;
Han peged med sin Palmegreen,
Hvor Jesus stod op af Graven.

6.
Og der blev Glæde paa Jorderig
Liig Glæden i Engles Himmel:
Livskongen løfted op med sig
Til Livet sin Børnevrimmel.

7.
Guds Børn skal holde med Engle Bøn
Med Jubel i Paradiishaven:
Det var en Søndag Morgen skjøn,
Vor Frelser stod op af Graven.

B. S. Ingemann.

Lysets Engel gaaer med Glands.

Andante.

72.

1. Ly - sets En - gel gaaer med Glands gjen - nem Him - mel - por - te. For Guds En - gels Straa - le - krands flyg - ter al - le Nat - tens Skyg - ger sor - te.

2. Sol gaaer o - ver Ver - den ud med Guds Lys i Øi - e: See! Vor Her - res Sen - de - bud gaaer paa gyld - ne Sky - er i det Høi - e.

3.

Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.

4.

Sol seer ind i Slot og Vraa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

5.

Os han ogsaa favne vil
Englen i det Høie;
Os han ogsaa smiler til
Englen med Guds Himmelglands i Øie.

6.

Os har og Vor Herre kjær:
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

Nu vaagne alle Guds Fugle smaae.

Andantino.

73.

1. Nu vaag_ne al_le Guds Fug_le smaa, de fly_ve fra Re_de og sjun_ge, de pri_se Vor Her_re saa godt de for_maae: de tak_ke for Li_vet og Ly_set med fløi_ten_de Tun_ge.

2. Nu qvid_drer Sva_len paa Kir_ke_tag, og Spur_ven ved Men_ne_skers Hu_se. De syn_ge: God_mor_gen! de syn_ge God_dag! de syn_ge Guds_fred Gud skee Lov! og i Luf_ten hen_su_se.

3.
Smaafuglens Sang Vor Herre forstaaer;
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maalløse Skabninger alle vil sige.

4.
Os seer Du ogsaa, Du kjære Gud!
Du hører vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene flagre af Rederne ud,
Du hører Smaabørnenes Priis i din jublende Vrimmel.

B. S. Ingemann.

I Østen stiger Solen op.

Andante.

74.

1. I Ø - sten sti - ger So - len op: den
2. Den kom - mer fra den fav - re Kyst, hvor
3. Den hil - ser os end nu saa smukt fra

spre - der Guld paa Sky, gaaer o - ver Hav og
Pa - ra - di - set laae; den brin - ger Lys og
E - dens Mor - gen - rød, hvor Træ - et stod med

Bjer - ge - top, gaaer o - ver Land og By.
Liv og Lyst til Sto - re og til Smaa.
e - vig Frugt, hvor Li - vets Væld ud - flød.

4.

Den hilser os fra Livets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Østens Vise fandt.

5.

Og med Guds Sol udgaaer fra Øst
En himmelsk Glands paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild groer.

6.

Og alle Stjerner neie sig
Hvor Østens Sol gaaer frem:
Den synes dem hiin Stjerne liig,
Der stod ved Bethlehem.

7.

Du Soles Sol fra Bethlehem!
Hav Tak og Lov og Priis
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradiis!

B. S. Ingemann.

Morgenstund har Guld i Mund.

Moderato.

75.

1. Mor - gen - stund har Guld i Mund: Mor - gen - sol Guds Rig - doms Væld op - luk - ker; glad i gyld - ne Mor - gen - stund fat - tigst Fugl i Straale - ha - vet duk - ker.
2. Mor - gen - glød gjør Kin - den rød; Mor - gen - luft Guds Sund - heds - brønd om su - ser: Li - vets Væld i Mor - gen - glød strømmer ud i - gjen - nem Him - mel - slu - ser.
3. Op i fri - ske Mor - gen - stund! fryd dig, Sjæl, som Fug - len i det Høi - e! fat - tigst Sjæl er rig og sund med Guds ri - ge Her - lig - hed for Øi - e.

B. S. Ingemann.

Nu titte til hinanden.

Moderato.

76.

1. Nu tit - te til hin - an - den de fav - re Blom - ster
2. Den kjæ - re Gud og Ska - ber den mind - ste Orm er
3. Guds Søn var selv et Barn, og paa Kryb - be - straa han

smaa; de mun - tre Fug - le kal - de paa hver-
nær; han fø - der Fugl og Mar - kens Lil - lie
laae; hans Vug - ge stod paa Jord for - u - den

an - dre; nu al - le Jor - dens Børn de - res Øi - ne op -
klæ - der; dog Men - ne - ske - nes Børn har han al - ler - mest
Gæn - ge. Guds Him - me - ri - ges Fryd har han lo - vet de

slaae; nu Sneg - len med Huus paa Ryg vil van - dre.
kjær — Gud aan - der paa Øi - et, naar det græ - der.
Smaa og Blom - ster fra Pa - ra - di - sets En - ge.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen stor:
Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
Men Børnene leged ham ved Barmen.

5.

O Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
En Morgen see vi Dig i Paradiset!
Du lærte os til Gud vore Øine opslaae —
Evindelig være Du lovpriset!

B. S. Ingemann.

Gud skee Tak og Lov.

Andante.

77.

1. Gud skee Tak og Lov! vi saa dei - lig sov: Bar-net laae med var - me Kind paa Pu - - den. Nu som Fug - len frisk! rask som Ha - vets Fisk! Mor-gen-so - len tit - ter gjennem Ru - den.

2. Med hiin Glands fra Sky kom der Lys i By, kom der Glimt af Sol i al - le Sjæ - - le. Al - le Ha - ner goel, hil - sed glad Guds Sol; al - le væv-re Tun-ger smaa fik Mæ - le.

3.
Fattig Mand fuldstærk
Gaaer nu til sit Værk;
Rask hver Haand sig rører nu med Glæde.
Fattig Kone maa
Til sin Dont udgaae,
At de Smaa skal ei for Brødet græde.

4.
Fader gik sin Vei.
Moder see vi ei;
Dog i Nød vi sidde ei tilbage.
Arnens Ild er slukt;
Hjemmets Dør er lukt;
Gud dog sørger for os alle Dage.

5.
Ei den mindste Muus
Savner Tag og Huus;
Fattigst Spurveunge har sin Rede.
Ei den mindste Fugl
Savner Ly og Skjul;
Vi skal heller ei om Fristed lede.

6.
Lystig Hanen goel,
Hilsed glad Guds Sol;
For hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet.
Nu, som Fuglen frisk!
Rask som Havets Fisk!
Vi har Kjærligheds-Asylet fundet

B. S. Ingemann.

Storken sidder paa Bondens Tag.

Andantino.

78.

1. Stor - ken sid - der paa Bon - dens Tag; han seer o - ver Mark og En - ge. Det bli - ver saa dei - lig en For - aars - dag; nu kom - mer den fav - re Tid, jeg ven - ted saa læn - ge.

2. Stor - ken klap - per paa Bon - dens Tag, og Gjø - gen kuk - ker i Sko - ven. Med Mai - løv nu kom - mer skjøn Val - borgs Dag; nu sti - ger der Pint - se - glands med Sol o - ver Vo - ven.

3.

Storken flyver fra Bondens Tag,
Han spanker i grønne Enge.
Han kommer som Gjæst til skjøn Valborgs Dag;
Han bringer den favre Tid, jeg vented saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;
Han kommer igjen ad Aare.
Du Sommerens Gjæst! dvæl ikke for kort!
Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare.

B. S. Ingemann.

Der staaer et Slot i Vesterled.

Andantino quasi Allegretto.

79.

dolce

1. Der staaer et Slot i Ve - ster_led, tæk_ket med gyld - ne
2. Fra tu - sind Taar - ne funk - ler Guld; Por - ten skin - ner som
3. Sol_eng - len svin - ger Ly - sets Flag, van_drer til fjer - ne

Skjol - de; did gaaer hver Af - ten So - len ned bag Ro_sen_sky_er_nes Vol - de. Det
Ra - vet; med Straa_le_støt - ter un - der fuld sig Bor_gen spei_ler i Ha - vet. Guds
Lan - de; ham føl - ger Liv og Lys og Dag bag Nattens bru_sen_de Van - de. Liig

Slot blev ei med Hæn - der gjort: ma - ge_løst staaer det smyk - ket; fra
Sol gaaer i sit Guld - slot ind, skin - ner i Pur - pur - klæ - der I.
So - len fa - rer Li - vet hen, gaaer til For_kla - rings - ky - sten: med

Jord til Him_mel naaer dets Port vor Her_re selv det har byg - get.
Ro_sen_sky paa Bor - gens Tind staaer Ly_sets Banner med Hæ - der.
Glands op_duk_ker Sol i - gjen fra Pa - ra_di_set i Ø - sten.

B.S.Ingemann.

Dagen gaaer med raske Fjed.

Andante.

80.

dolce

1. Da - gen gaaer med ra - ske Fjed; Da - gens Børn maae i - le,
Af - ten-rø - den bringer Fred, Nat - tens Stjer - ner Hvi - le.

2. Lyk - ken gjæk - ker Sto - re, Smaa, le - ger med Guld - tær - ning.
Lyk - ke - ligt at hvi - le paa er fuld - end - te Gjer - ning.

3.

Lidt dog Store, Mindre Smaa,
Kan tilgavns fuldbringe;
Villien seer Vor Herre paa
Giver Kraften Vinge.

4.

Lykkens lunefulde Spil
Leger ei med Sjæle:
Alting føies som Gud vil—
Her er trygt at dvæle!

5.

Blomst skal bære Frugt engang,
Høst skal følge Sommer.
Dag er ei saa travl og lang,
Aftenstund dog kommer.

6.

Lad ved Dag kun op og ned
Lykkens Tærning rulle!
Fandt ved Qvel kun Sjælen Fred,
Gik det som det skulde.

B. S. Ingemann.

I fjerne Kirketaarne hist.

Andante.

81.

dolce

1. I fjer - ne Kir - ke -
rul - ler ud den
seer til si - ne
Barn, der sy - nes

taar - ne hist nu Af - ten-klok - ker-ne rin - ge. Snart
stil - le Nat sit Skyg - ge-flor o - ver Him - len, og
Børn da vist, han seer til Høi - e og Rin - ge, selv
mest for-ladt, Gud Fa - der selv vil be - va - re: han

so - ver li - den Fugl paa Qvist med Ho - ve-det un - der sin
den, som sid - der mest for-ladt, seer op i mod Stjer - ne-
til den lil - le Fugl paa Qvist med Ho - ve-det un - der sin
sen - der i · den stil - le Nat til Jor - den sin Eng - le -

3

Vin - ge. Nu sam - les Fræn - der kjønt i - gjen som
vrim - len. Og gjen - nem Him - mel - slø - ret ud der
Vin - ge. Til den som so - ver seer han hen; han
ska - re. De spre - de de - res Vin - ger ud, naar

Fug - le - un - ger paa Gre - ne; men den som har slet
skin - ner Øi - ne fuld - kla - re: mildt seer den kjæ - re,
vug - ger Fug - le - nes Gre - ne; og den som har slet
al - le Øi - ne sig luk - ke. Selv vaa - ger he - le

in - gen Ven, han sid - der ved Qvel al - e - -
sto - re Gud her - ned med sin Stjer - ne - ska - -
in - gen Ven, han la - der ei sid - de e - -
Ver - dens Gud ved Skab - nin - gens sto - re Vug - -

ne.
re.
ne.
ge.

B. S. Ingemann.

1. 2. 3. | 4.

2. Snart
3. Han
4. Det

Til vor lille Gjerning ud.

Andantino.

82.

1. Til vor lil - le Gjerning ud gik vi Smaa fuld - gla - de;
2. Du, som vi - ser Dag og Nat Sol og Stjer - ner Vei - e!
3. Lad den Kjær - ne un - der-fuld vox - e i vort In - dre,

dolce

Vil - lien saae den kjæ - re Gud, hjalp os som vi ba - de.
Li - vets un - der - ful - de Skat gav Du os i Ei - e.
naar der skin - ner Sol paa Muld, og naar Stjer - ner tin - dre!

Nu er Da - gens Lys ud - slukt; lukt er snart vort Øi - e. Giv vor lil - le
I hver Bar - ne - sjæl paa Jord har Du lagt en Kjær - ne til en Blomst med
Lad det Frø op - vox - e smukt med din Bør - ne - vrim - mel, til at bæ - re

Gjer - ning Frugt, Fa - der i det Høi - e!
him - melsk Flor, her - lig som en Stjer - ne.
e - vig Frugt i din høi - e Him - mel!

B. S. Ingemann.

Bliv hos os naar Dagen helder.

Andante.

1. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re Fa - der og
2. Hen-spredo - ver Dal og Høi - e dit Stjer - ne - klæ - de - bons
3. Bliv hos os, og vi vil drøm - me om Eng - le - bør - ne - nes
4. Og Kongen i Li - vets Ri - ge vil fav - ne al - le de
5. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re Fa - der og

83.

dolce

Gud! bliv hos os, naar Mør - ket væl - der af Nat - tens Slu - ser
Flig! saa luk - ke vi trygt vort Øi - e og slum - re sødt hos
Fred; Din Aand gjennem Him - mel - strøm - me vil su - se til os
Smaa; paa Eng - le - nes Him - mel - sti - ge skal Bar - ne - sjæ - le
Gud! og Pa - ra - diis - ly - set væl - der af Nat - tens Slu - ser

ud!
Dig.
ned.
gaae.
ud.

B. S. Ingemann.

Den skjønne Jordens Sol gik ned.

Maestoso.

84.

1. Den skjøn_ne Jor - dens Sol gik ned; men
2. Al Ver - den som en Kir - ke stor bag
3. Paa mind - ste Blad i stør - ste Skov har
4. Gud! i din Haand alt Stort er smaat, men

f *p*

Stjer - ne_ska_rer_ne funk_le. En stør_re Ver - dens Her_lig -
Sky sig hvæl_ver for - o - ven; i Templets Krog Guds grøn_ne
gla - de Skab_nin_ger hjem_me; hvor Liv sig rø - rer til Guds
kjært det Mind_ste til - li - ge. Den Bar_ne - sjæl er bjer_get

f

hed ned_glim - ter nu i det Dunk - le.
Jord er skjult som et Blad fra Sko - ven.
Lov, det mind - ste han ei vil glem - me.
godt, som skju - ler sig i dit Ri - ge.

B.S. Ingemann.

dim.

Den store stille Nat gaaer frem.

85.

Larghetto.

dolce

1. Den sto - re stil - le Nat gaaer frem med
2. I Him - mel - o - ce - a - nets Skjød ned -
3. O! Nat, rul di - ne Verd - ner frem i

Lys fra Him - me - lens Sa - le; hvert Lys er Sol for
duk - ker Nat - ten sin Vin - ge med al - le Stjer - ne -
O - ce - a - ner af Him - le, med Priis til Gud fra

Sjæ - les Hjem i høi - e - re Verd - ners
so - les Glød, mens Sphæ - rer - nes Har - per
Eng - les Hjem og Jor - derigs Sjæ - le

Da - le.
klin - ge.
vrim - le!

B. S. Ingemann.

Julesang.

Andantino.

86.

1. Dei - lig er den Him - mel blaa, Lyst det er at see der -
2. Det var midt i Ju - le - Nat, hver en Stjer - ne glim - ted
3. Stjer - nen led - te vi - se Mænd til ny - fød - te Kon - ge
4. Den - ne Stjer - ne lys og mild, som kan al - drig le - de

paa, hvor de gyld - ne Stjer - ner blin - ke, hvor de smi - le, hvor de
mat, men med Eet der blev at sku - e en saa klar paa Him - lens
hen, vi har og en saa - dan Stjerne, og naar vi den føl - ge
vild, er hans Gud - doms = Ord det kla - re, som Han lod os aa - ben -

vin - ke os fra Jor - den op til sig os fra
Bu - e, som en lil - le Stjer - ne - Sol, som en
gjer - ne, kom - me vi til Je - sum vist! kom - me
ba - re til at ly - se for vor Fød! til at

Jor - den op til sig.
lil - le Stjer - ne = Sol.
vi til Je - sum vist!
ly - se for vor Fød!

N. F. S. Grundtvig.

Lebensbild.

Allegretto.

87.

1. Kom_men und Schei _ den, Su _ chen und Mei _ den, Fürch_ten, und Seh _ nen,
2. Fruchtlos hie_nie _ den ringst du nach Frie _ den! täuschen_de Schim _ mer,
3. Auf zu der Ster _ ne leuch _ ten_der Fer _ ne bli _ cke vom Stau _ be,
4. Gün _ sti_ge Flu _ then tra _ gen die Gu _ ten, fö _ dern die Bra _ ven,
5. Männlich zu lei _ den, kraft _ voll zu mei _ den, kühn zu ver_ach _ ten,

mf

Zwei_feln und Wäh _ nen, Armuth und Fül_le, Ver _ ö _ dung und Pracht
win_ken dir im _ mer; doch wie die Furchen des glei _ ten_den Kahn's
mu_thig der Glau _ be: dort nur verknüpft ein un _ sterb _ li_ches Band
si_cher zum Ha _ fen, und, ein har_mo_nisch ver _ klin _ gen_des Lied,
bleib' un_ser Trach_ten bleib' un_ser Kämpfen! in e _ her_ner Brust

cresc.

wech_seln auf Er_den, wie Dämm' _ rung und Nacht!
schwin_den die Zau_ber_ge _ bil _ _ de des Wahns!
Wahr_heit und Frieden, Ver _ ein und Be _ stand!
schliesst sich das Le_ben dem ed _ _ len Ge _ müth!
uns des un_sträfli _ chen Wil _ _ lens be _ wusst!

Matthisson.

f *mf*

Romance af „Wallenstein."

Andante.

88.

Wel - le mit Macht, mit Macht, und sie seufzt hin -
ru - fe dein Kind zu - rück! ich ha - be ge -
Bøl - gen saa brat; saa brat; og hun syn - ger
kald da dit Barn til dit Bryst mig har jo alt

aus in die fin - ste_re Nacht, das Au - ge von
nos - sen das ir - di_sche Glück, ich ha - be ge -
ud i den dæm - ren_de Nat, af trø - stes - løs
hen - rykt den jor - di_ske Lyst, jeg har jo alt

Wei - nen ge - trü - bet!
lebt und ge - lie - bet!" F. Schiller.
Kum - mer hen - re - vet.
el - sket og le - vet. *A. Oehlenschlæger.*

Romance af „Genovevan."

Andante.

89.

1. Dicht von Fel - - sen ein - ge -
dich ja doch ver -
und ich ward ver -
1. Hist i Kreds af høi - e
skjød hun en Be -
haa - - - bed! Nu mig

schlos - sen, wo die stil - - - len Bäch - lein
sto - ssen, und sie war so süss und
sto - ssen, Bit - ten zeug - - - ten nur Ver -
Fjel - de, hvor de dunk - - - le Pi - le
drø - vet, og hun var saa sød og
glip - per Haa - bet selv, jeg sto - led

gehn, wo die dun - - klen Wei - den
schön, tau - send Thrä - - nen sind ge -
schmähn — dicht von Fel - - sen ein ge -
staae, hvor de stil - - le Kil - der
smuk, tu - sind Taa - - rer fald i
paa. Hist i Kreds af nog - ne

spros - sen wünsch' ich bald mein Grab zu sehn, hier im
flos - sen, und sie durf - te dich versch - mähn.__ hier im
sclos - sen, wo die stil - len Bäch - lein gehn, Su - che
væl - de, øn - sker jeg min Grav at faae, hier im
Stø - vet, hun for-ag - ted Bøn og Suk.__ i den
Klip - per, hvor de dunk - le Pi - le staae, Søg da
dybt i

küh-len, ab - ge-leg - nen Thal such' ich Ruh' für mei - nes Her - zens
Ruh' für dei - nes Her - zens Qual hier, ein Grab im ein - sam grü - nen
stil-len, ein - sam grü - nen Thal such zum Tro - ste dir ein Grab zu.
kjø-li - ge, den skjul-te Dal Ro jeg sø - ger for mit Hjer - tes
Ro for det - te Hjer - tes Qval, søg en Grav i den-ne stil - le
En-som-he - dens tau - se Dal, find en Grav, og end dit Hjer - tes

p

Qual.
Thal.
mal. L. Tieck.
Qval.
Dal.
Qval. *I. L. Heiberg.*

2. Hat sie
3. Hof-fend
2. Grumt for-
3. Ak jeg

Der Fischer.

Andantino quasi Allegretto.

90.

dolce

1. Das Was - ser rauscht', das Was - ser schwoll, ein Fi - scher sass da - ran, sah nach der An - gel ru - he-voll, kühl bis an's Herz hin - an. Und wie er sitzt und wie er lauscht, theilt sich die Fluth em - por; aus dem be-weg - ten Was - ser rauscht ein feuch-tes Weib her-
2. Sie sang zu ihm, sie sprach zu ihm: was lockst du mei - ne Brut? mit Men - schenwitz und Men - schenlist hin - auf in To - des - gluth? Ach! wuss - test du, wie's Fisch-lein ist, so woh - lig auf dem Grund, du stiegst her-un - ter, wie du bist, und wür - dest erst ge-
3. Labt sich die lie - be Son - ne nicht, der Mond sich nicht im Meer, kehrt wel - len-ath - mend ihr Gesicht nicht dop - pelt schö - ner her? Lockt dich der tie - fe Him - mel nicht, das feuchtverklär - te Blau? lockt dich dein ei - gen An - ge-sicht nicht her in ew' - gen
4. Das Was - ser rauscht', das Was - ser schwoll, netzt ihm den nack - ten Fuss; sein Herz wuchs ihm so sehn-suchtsvoll, wie bei der Lieb - sten Gruss. Sie sprach zu ihm, sie sang zu ihm; da war's um ihn ge - schehn; halb zog sie ihn, halb sank er hin, und ward nicht mehr ge-

vor___.
sund___.
Thau___?
sehn___. Goethe.

p

Das Grab.

Larghetto.

91.

1. Das Grab ist tief und stil - le, und schau - der-haft sein Rand. Es deckt mit schwarzer Hül - le ein un-be - kann-tes Land.
2. Das Lied der Nach-ti - gal - len tönt nicht in sei-nem Schoos. Der Freundschaft Ro - sen fal - len nur auf des Hü-gels Moos.
3. Ver - lass - ne Bräu-te rin - gen um - sonst die Hän-de wund; der Wai - se Kla-gen drin - gen nicht in der Tie-fe Grund.
4. Doch sonst an kei-nem Or - te wohnt die ersehn-te Ruh; nur durch die dunkle Pfor-te geht man der Heimath zu.
5. Das ar - me Herz, hie - nie - den von man-chem Sturmbe - wegt, er langt den wah-ren Frie-den nur wo es nicht mehr schlägt.

dolce

Salis.

Trost am Grabe.

Andante.

92.

dolce

1. Trock - ne dei - nes Jam - mers Thrä - nen, hei - tre dei - nen
2. Gleich des Fel - des Blu - men schwindet al - les Fleisch um -
3. Gleich des Fel - des Blu - men wer - de al - les Fleisch ver -
4. Die - se Kräf - te, die - ses Trach - ten zur Vollkom - men -
5. Nein, nicht spot - tend, nicht ver - ge - bens schufst du, Gott, dein
6. Auf von Mo - der und Ver - we - sung blick hin - auf, mein
7. Ach des Won - ne - tags, der wie - der e - wig Freund und
8. Bald vielleicht, ach bald ver - schwun - den ist auch mei - ne

Blick; denn es bringt kein ban - ges Seh - nen
her; trau - rend sucht der Freund und fin - det
stäubt; nur der Er - den leib wird Er - de,
heit; die - ses Vor - ge - fühl, dies Schmach - ten
Bild; Lieb' und Weis - heit hat des Le - bens
Geist, wo im Frie - dens Thal Ge - ne - sung
Freund, El - tern, Kin - der, Schwe - stern, Brü - der,
Zeit, und die letz - te mei - ner Stun - den

ihn, der starb, zu - rück. Ach die hol - de
sei - nen Freund nicht mehr. Vor dem wel - ken
sein Be - woh - ner bleibt. Ja du lebst, Ge -
nach Un - sterb - lich - keit. Die - ser Geist, der
Geist in Staub ge - hüllt. Die - se Hül - le
al - les Jam - mers fleusst, wo nicht Krieg, Erd -
Mann und Weib ver - eint. Wann, ge - lehrt von
kommt veilleicht schon heut. O lasst Got - tes

Stimm' und Re - de und der Lieb - lich - kei - ten je - de,
Greis' am Sta - be, sinkt der Jüng - ling, sinkt der Kna - be,
lieb - ter, le - best ü - ber Ster - nen, o - der schwe - best
Wel - ten den - ket wür - de mit in's Grab ge - sen - ket?
wird zer - trüm - mert, und die frei - e See - le schim - mert
be - ben, Flu - then, Hun - ger, Pest und wil - de Glu - then,
Him - mels-wei - sen, wir des Va - ters Lie - be prei - sen,
Weg uns wan - deln, im - mer gut und red - lich han - deln;

und sein freund - li - ches Ge - sicht ruht im Grab und
vor der Mut - ter sinkt in's Grab oft die jun - ge
mit - leids - voll um dei - nen Freund, der an dei - nem
und ge - schaf - fen hät - te Gott die - ses Al - les
zu der hö - hern Gei - ster Chor im - mer herr - li -
wo nicht Tren - nung mehr noch Tod Lie - ben - den, Ge -
der aus Irr - thum, Schmach und Gram uns in sei - ne
dass wir, ruft der Va - ter nun, fröh - lich hin - gehn

1-7. 8.

keh - ret nicht.
Braut hin - ab.
Gra - be weint!
nur zum Spott?
cher em - por.
lieb - ten droht!
Ru - he nahm.
aus - zu - ruhn.

Noss.

pp

10622

Erlkönig.

Poco Allegretto.

93.

1. Wer rei - tet so spät durch Nacht und Wind! es ist der Va - ter mit
2. Mein Sohn! was birgst du so bang dein Ge - sicht? siehst, Va - ter du den Erl -

sei - nem Kind; er hat den Kna - ben wohl in dem Arm, er fasst ihn si - cher, er
kö - nig nicht? den Erl - len - kö - nig mit Kron' und Schweif? mein Sohn, es ist ein

hält ihn warm.
Ne - bel - streif.

3. „Du lie - bes Kind komm'
5. „Willst, fei - ner Kna - be, du

geh' mit mir! gar schö - ne Spie - le spiel' ich mit dir; manch' bun - te Blumen sind
mit mir geh'n? mei - ne Töch - ter sol - len dich war - ten schön; meine Töch - ter füh - ren den

p *mf* *p* *pp*

an dem Strand, meine Mut - ter hat manch gül_den Gewand." 4. Mein Vater, mein Va_ter, und
nächt_li_chen Reihn, und wie_gen und tan_zen und sin_gen dich ein." 6. Mein Vater, mein Va_ter, und

mf

hö_rest du nicht, was Er - len_kö - nig mir lei - se verspricht? _ Sei ru - hig, blei - be
siehst du nicht dort Erl - kö_nigs Töch_ter am dü - stern Ort? _ Mein Sohn, mein Sohn, ich

p

ru - hig, mein Kind; in dür - ren Blättern säuselt der Wind.
seh' es ge_nau; es scheinen die al - ten Wei_den so grau.

mf *p*

7. „Ich

lie_be dich, mich reizt dei_ne schö_ne Ge_stalt; und bist du nicht wil_lig, so brauch' ich Gewalt." Mein

pp

Va - ter, mein Va - ter, jetzt fasst er mich an! Erl - kö - nig hat mir ein Leids gethan! —

mf p >

mf p

8. Dem Va - ter grau - set's, er rei - tet geschwind, er hält in Ar - men das

äch - zen - de Kind, er reicht den Hof mit Mü - he und Noth; in sei - nen Armen das

Kind war todt. Goethe.

mf p dim. pp

Nähe des Geliebten.

Andantino.

94.

1. Ich den - - ke dein, wenn mir der Son - ne
2. Ich se - - he dich, wenn auf dem fer - nen
3. Ich hö - - re dich, wenn dort mit dump - fen
4. Ich bin bei dir, du seist auch noch so

dolce

Schim - mer vom Mee - - re strahlt;
We - ge der Staub sich hebt;
Rau - schen die Wel - - le steigt;
fer - ne du bist mir nah!

ich den - - ke dein ___, wenn sich des Mon - des
in tie - - fer Nacht ___, wenn auf dem schma - len
im stil - - len Hai - - ne geh' ich oft zu
die Son - - ne sinkt, bald leuch - ten mir die

Flim - mer in Quel - len mahlt.
Ste - ge der Wand - rer bebt.
lau - schen, wenn al - - les schweigt.
Ster - ne, o wärst du da!

Goethe.

10622

Die Elfenköniginn.

Allegretto leggiero.

95.

1. Was un - term Mon - de gleicht uns
2. Ihr El - fen auf den Höhn, ihr
3. Ein Schlei - er, weiss und fein, ge -
4. Uns wölbt der Nes - sel Dach, ein
5. Her - bei! her - bei! zum Tanz im

dolce

El - fen, flink und leicht? wir spie - geln uns im
El - fen an den Seen, zum thau - be - perl - ten
bleicht im Ster - nen - schein, auf küh - ler Tod - ten -
sich - res Tanz - ge - mach; ein wei - sser Ne - bel
grau - en Spinnweb - kranz! schnell rollt der El - fen

Thau der ster - nen - hel - len Au, wir tan - zen auf des
Grün folgt eu - rer Kö - ni - ginn! Im sil - ber - grau - en
gruft, um - wall' euch leicht wie Duft! Durch Moos und Schilf, durch
flor um - schleiert un - ser Chor; wir krei - sen schnell, wir
Kreis im zir - kel - run - den Gleis! wo ist ein Fuss, der

Ba - ches Moos, wir wie - gen uns am Früh - lings - spross, und
Spinn - web-kranz, um flim - mert von des Glüh-wurms Glanz, her -
Korn und Hain, berg - auf, thal ab, wald - aus feld - ein, her -
schwe - ben leicht, ein fin - stress Gno - men - heer ent - steigt dem
nim - mer glitt? wir El - fen fliehn mit Ze - phyr-schritt, kein

ruhn in wei - - cher Blu - men
bei! her - bei! zum Mond - schein -
bei! her - bei! zum Rin - gel -
Er - - den - schoos und harft und
Gräs - - chen beu - - get un - ser

Schoos.
tanz!
reihn!
geigt.
Tritt.

Matthisson.

An die Freude.

Allegro ma non troppo.

96.

1. Freu-de, schö - ner Göt - ter - fun - - ken, Toch-ter
2. Wem der gros - se Wurf ge - lun - - gen, ei - nes
3. Freu-de trin - ken al - le We - - sen, an den
4. Freu-de heisst die star - ke Fe - - der in der
5. Aus der Wahr - heit Feu - er - spie - - gel lä - chelt
6. Göt - tern kann man nicht ver - gel - - ten; schön ist's
7. Freu-de spru - delt in Po - ka - - len; in der
8. Fe - sten Muth in schwe - ren Lei - - den, Hül - fe

aus E - li - si - um, wir be - tre - ten feu - er -
Freun-des Freund zu sein, wer ein hol - des Weib er -
Brü - sten der Na - tur; al - le Gu - ten, al - le
e - wi - gen Na - tur; Freude, Freu - de treibt die
sie den For - scher an, zu der Tu - gend stei - lem
ih - nen gleich zu sein, Gram und Ar - muth soll sich
Trau - be gold - nem Blut trin-ken Sanft - muth Kan - ni -
wo die Un - schuld weint, E - wig - keit ge - schwor - nen

trun - ken, Himm - li - sche, dein Hei - lig - thum! Dei - ne
run - gen, mi - sche sei - nen Ju - bel ein! Ja - wer
Bö - sen fol - gen ih - rer Ro - sen - spur. Küs - se
Rä - der in der gro - ssen Wel - ten - uhr. Blu - men
Hü - gel lei - tet sie des Dul - ders Bahn. Auf des
mel - den, mit den Fro - hen sich er - freun. Groll und
ba - len, die Ver - zweif - lung Hel - den - muth. Brü - der,
Ei - den, Wahr - heit ge - gen Freund und Feind, Män - ner -

Zau - ber bin - den wie - der was die Mo - de streng ge -
auch nur ei - ne See - le sein nennt auf dem Er - den -
gab sie uns und Re - ben, ei - nen Freund, ge - pryft im
lockt sie aus den Kei - men Son - nen aus dem Fir - ma -
Glau - bens Son - nen - ber - ge sieht man ih - re Fah - nen
Ra - che sei ver - ges - sen, un - serm Tod - feind sei ver -
fliegt von eu - ren Sit - zen, wenn der vol - le Rö - mer
stolz vor Kö - nigs - thro - nen Brü - der, gält' es Gut und

theilt, al - le Men - schen wer - den Brü - der, wo dein
rund, und wer's nie ge - konnt, der steh - le wei - nend
Tod; Wol - lust ward dem Wurm ge - ge - ben und der
ment, Sphä - ren rollt sie in den Räu - men, die des
wehn; durch den Riss ge - spreng - ter Sär - ge sie im
ziehn, kei - ne Thrä - ne soll ihn pres - sen, kei - ne
kreist, lasst den Schaum zum Him - mel sprit - zen: die - ses
Blut, dem Ver - dien - ste sei - ne Kro - nen, Un - ter -

p

Chor.

sanf - ter Flü - gel weilt. Seid um - schlun - gen Mil - li -
sich aus die - sem Bund. Was den gro - ssen Ring be -
Che - rub steht vor Gott. Ihr stürzt nie - der, Mil - li -
Se - hers Rohr nicht kennt. Froh, wie sei - ne Son - nen
Chor der En - gel stehn. Dul - det mu - thig, Mil - li -
Reu - e na - ge ihn. Un - ser Schuld - buch sei ver -
Glas dem gu - ten Geist! Den der Ster - ne Wir - bel
gang der Lü - gen brut! Schliesst den heil' - gen Cir - kel

o - nen! die - sen Kuss der gan - zen Welt! Brü - der
woh - net! hul - di - ge der Sym - pa - thie! zu den
o - nen? ah - nest du den Schöp - fer, Welt? such' ihn
flie - gen durch des Him - mels prächt' - gen Plan, lau - fet,
o - nen! dul - det für die bess' - re Welt! dro - ben
nich - tet! aus - ge - söhnt die gan - ze Welt! Brü - der
lo - ben, den des Se - raphs Hym - ne preist, die - ses
dich - ter, schwört bei die - sem gold - nen Wein, dem Ge -

mf

ü - berm Ster - nen zelt muss ein lie - ber Va - ter woh -
Ster - nen lei - tet sie, wo der Un - be - kann - te thro -
ü - berm Ster - nen - zelt! ü - ber Ster - nen muss er woh -
Bru - der, eu - re Bahn, freu - dig wie ein Held zum Sie -
ü - berm Ster - nen - zelt wird ein gro - sser Gott, be - loh -
ü - berm Ster - nen - zelt rich - tet Gott, wie wir ge - rich -
Glass dem gu - ten Geist ü - berm Ster - nen - zelt dort o -
lüb - de treu zu sein, schwört es bei dem Ster - nen - rich -

p

nen.
net.
nen.
gen.
nen.
tet.
ben!
ter! Schiller.

f

Bryllupssang.

97.

Andantino. *mf*

1. Det er saa yn - digt at føl - ges ad for To, som gjer - ne vil
2. Det er saa hyg - ge - ligt al - len - steds, hvor Smaa og Sto - re har
3. Det er saa her - ligt at sto - le paa, vi har en Her - re, som
4. Det er vee - mo - digt at skil - les ad for dem, som gjer - ne vil

sam - men væ - re, da er med Glæ - den man dob - belt glad og
Eet i - sin - de, og Det, som dra - ger det sto - re Læs, i
Al - ting mægter; han os ei glem - mer, naar vi er graa, hans
sam - men væ - re men, Gud skee Lov, i Vor - her - res Stad for

f

halvt om Sorgen saa tung at bæ - re; ja *dolce* det er Gammen at rei - se sammen, at
Hjer - te - kamret er in - derst in - de; ja det er Gammen at hol - de sammen, at
Naa - de rækker til tu - sind Slægter; ja det er Gammen at Al - le - sammen, at
e - vig samles de Hjer - tens - kjæ - re; ja det er Gammen at le - ve sammen, at

rei - se sam - men, naar Fje - der - hammen er Kjærlig - hed, er Kjærlig - hed!
hol - de sam - men, naar Ja og A - men er Hjertets Sprog, er Hjertets Sprog!
Al - le - sam - men, er Ja og A - men Guds Naa - des Ord, Guds Naa - des Ord!
le - ve sam - men, hvor Ja og A - men Kjærlig - hed, er Kjærlig - hed!

dim.

N. F. S. Grundtvig.

Liden Kirsten.

Andantino.

98.

1. De Bøl - ger rul - le saa tungt af - sted, Liden Kir - sten
2. Ak, var det dog sandt, hvad min Fa - der har sagt! der le - ver i
3. Der stan - der en Borg, saa vid og stor, og Him - len

p

stan - der ved Ha - vets Bred. Hun stir - rer saa dybt i Bøl - gen
Ha - vet en u - kjendt Magt. De byg - ge og boe i den dy - be
er som et Søl - ver - flor, og Sol og Maa - ne af rø - den

mf

blaae, for at see, hvad al - drig hun for - hen saae alt i de
Grund, de le - ve saa trygt paa Ha - vets Bund alt i de
Guld, og Mar - ken af tu - sin - de Per - ler fuld alt i de

p cresc.

kjø - li - ge Bøl - ger, alt i de kjø - li - ge Bøl - ger.
kjø - li - ge Bøl - ger, alt i de kjø - li - ge Bøl - ger.
kjø - li - ge Bøl - ger, alt i de kjø - li - ge Bøl - ger.

4.
Et Væsen boer i den dybe Borg,
Det kjender, som jeg, til Fryd og Sorg;
Et Menneskehjerte slaaer i dets Bryst,
Det føler en evigt vexlende Lyst
Alt i de kjølige Bølger.

5.
Og om den Havmand saa meget veed,
Saa kjender han ogsaa til Kjærlighed;
Da har han sagtens elsket engang,
Og stiller sin Længsel ved Harpens Klang
Alt i de kjølige Bølger.

6.
Du Havmand! Vær mig god og huld,
Jeg bliver, jeg bliver saa længselsfuld;
Mit Hjerte føler en ukjendt Ild,
Den brænder saa stærkt, jeg slukke den vil
Alt i de kjølige Bølger.

7.
Liden Kirsten synker paa Havets Bund,
Men Havmanden kysser den Rosemund;
Han aabner hende sin vaade Favn,
Hun nævner sagte sin Frelsers Navn
Alt i de kjølige Bølger.

J. L. Heiberg.

Barcarole.

99.

Andante.

1. Nat - ten er saa stil - le, Luf - ten er saa klar; Dug - gens Per - ler tril - le, Maa-nens Straaler spil - le hen ad Sø - - ens Glar.
2. Bøl - gens Me - lo - di - er vug - ge Hjer - tet ind; Suk og Kla - ge ti - - er, Vin - dens Pust be - fri - er det be - tyng - - te Sind.

p

J. L. Heiberg.

Signelil.

Allegretto.

100.

1. Sig - ne - lil sad i Kak - ke - lovns - krog,
2. Him - me - len var som A - ske graa,
3. Grø - den var la - vet, og Mo - de - ren gik,
4. Mod' - ren af Skræk fik A - po - ple - xie,

Taa - rer - ne run - de saa stri - de, Mo - de - ren stod med en
Stor - men saa hvi - nen - de vars - led, Sig - nes Be - fin - den - de
den til sin Dat - ter at bæ - re; hjer - te - lig Tak hun af
liv - løs hun seg - ned paa Til - lie. Mid - nat - tens Maa - ne gik

nyt - tig Bog tro - lig ved Dat - te - rens Si - de.
var som saa, ny - li - gen hav - de hun bars - let.
Sig - ne - lil fik: „Mo - der vel - sig - net Du væ - re!“
Ru - den for - bi, saae paa den stak - kels Fa - mi - lie.

Sig - ne - lil græd for en el - sket Ven, som til Kam - pen var
Mo - de - ren la - ved' en Bar - sel - grød, sal - ten Taa - re i
Mo - de - ren blev saa hjer - te - glad, Sig - ne - lil spi - ste det
Maa - nen ven - der sit An - sigt bort, Nat - ten bli - ver nu

dra - get hen mod Sa - ra - ce - ner - nes Ri - ge,
Grø - den fløđ, hun for sit Barn mon - ne græ - de,
he - le Fad, sank saa i Dø - dens Ar - me.
rav - ne - sort, ræd - somt Ug - ler - ne tu - de!

Yn - ker den ar - me Pi - ge!
Mo - de - rens Trøst og Glæ - de.
Him - me - len sig for - bar - me!
Her - med er Vi - sen u - de.

Serverus S.

Katte-Cavatine.

101.

Andante.

Miau——! miau——; miau——

——; miau——, miau——, miau——,

mf *dim.* *poco cresc.* *p* *dim.* *p*

miau——, miau——, miau, miau, miau——, miau——

mf *p* *f* *mf*

——, miau, miau——, miau, miau——!

p

Ved Tegnet ✱ eller efter Behag paa flere Steder kan man efterligne Kattens Prusten.

Indhold.

(Ordnet efter Titlerne.)

Pag.

Aftensange, Syv . . . . 144—51.
Aladdin: „Alt oprejst Maanen staar". . . . . 60.
— „I Helved galer Haner". . . . . 61.
An die Freude: „Freude schöner Götterfunken". . . . . . 168.
Arlechinos Bryllup: „Grum, men flygtig er den Smerte" . . . 54
Axel og Valborg: „Det var Ridder Hr Aage". . . . . 38.
Bagtalelsens Skole: „En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar" 68.
Ballade: „Svend Aage og Ingeborg drog over Sø" . . . . 108.
Barkarole: „Natten er saa stille" 173
Borgvægterens Sang af „Macbeth: „Den mørke Nat". . . . . 36.
Bryllupssang: „Det er saa yndigt at følges ad". . . . . . 171.
Daniel Rantzau: „Hvi synges evigt om Spartaner" 96
Das Grab: „Das Grab ist tief und stille" . . . . 159.
Den frie Mand: „Hvor er den frie Mand" . . . . 122.
Der Fischer: „Der Wasser rauscht" 158
Die Elfenköniginn: „Was unterm Monde gleicht". 166
En Piges Klage over hendes Elskers Død: „En bange Drøm forfærded mig" . . . . 126.
Erlkönig: „Wer reitet so spät" . . . . 162.
Et Eventyr i Rosenborg Have: „En Elskovserklæring" . . . . 72.
— — „I Ungdoms Dage med Mod i Blikke" . . . . 74.
— — „Man siger Hjertet har ej Rum" 70.
Faruk: Elskte Faruk hørte Du min Klage". 49
Farvel, Farvel! vi bringe. 118
Festen paa Kenilworth: „Brødre, meget langt herfra" . . . . 55.
— — „Hyrden græsser sine Faar". . . . 58.
Floribella: „Fra arvet Borg til fjerne Sted". . . . . . . 43.
— „Fuglen tier, Skoven hviler". . . . . 46.
— „Korte Drømme hele Livet er" 40
Formælings Kantate, Romance af: „Selv jeg følger hid" . . . 86.
Fædrelandssang: „Duftende Enge og kornrige Vange". . . . 127.
— „Jeg veed et Land i højen Nord" 134
Genovevan, Romance af: „Dicht von Felsen eingeschlossen" 156
Gravsang: „Alt forvandles skal til Støv". . . . . 121.
Hederosen: „Drengen fandt en Rose staa" 120
Hroars Saga, Sang af: „Har jeg min Baad, mit Seil og mit Net" . . . . 106.
Høstsang: „Vipper springe over Klinge". . . . . 123.
Issefjorden ved Roeskild: „Venlige Issefjords blinkende Bølge" 94.
Julesang: „Dejlig er den Himmel blaa" 152
Kantate i Anledning af Kongens Fødselsdag: „Gjenlyd af det Ord" 76.
— — „Paa den Dag da Frederiks Øje lukte". . . . . 78.
Katte-Kavatine: „Miau, miau, miau". . . . . 176.
Kongen i Lejre: „Der var en Konge i Lejre". . . . . 98.
Kronings Kantate, Romance af: „Fjernt fra Axels travle By" 85.
Lebensbild: „Kommen und Scheiden" . . . . 153.
Liden Gunver: „Liden Gunver vandrer som helst i Qvel". . 102.
Liden Kirsten: „De Bølger rulle saa tungt afsted" . . . . . 172.
Ludlams Hule: „Der er en Ø i Livet" . . . . 25.
— „Han gik til Ludlams Hule". . . . . 18.

Pag.

Ludlams Hule: „Her sad de gamle Fædre" . . . . 35.
— „Jeg var en Knøs med ærligt Blod" 19
— „Mor Ludlam i den mørke Kjælder". . . . 23.
— „Piben lyder, Trommen skralder". . . . . . 32.
— „Tommeliden var sig en Mand" 30
— „Vil Du være stærk og fri" 34
Macbeth, Borgvægterens Sang af: „Den mørke Nat forsvunden er". . . . . 36.
Maisang: „Danser Maien skjøn imøde" . . . . 124.
Morgensange, Otte . . . . 136—43
Naar kommer Høsten: „Naar Pidsken den knalder" . . . . . 100.
Nationalsang: „Danemark, Danemark! hellige Lyd" . . . . . 128.
Nina: „Hvor sig Dagen langsomt sniger". . . . . 47.
Nähe des Geliebtes: „Ich denke dein". . . . . 165.
O Fædreland, hvad har Du tabt . . . . 116.
Pigen paa Fuglefangst: „Fuglen sang paa Kviste" . . . . . . 92.
Prinsessse Isabella: „Hvad toner gjennem Skoven". . . . . 64.
Reformations Kantate, Romance af: „Det Helliges Forkynder" 82
— — „I Saxernes Land" 83
— — „Stjernen stod paa Nattens Himmel" . . . . 80.
Sangerens Priis: „Naar svøbt i sorte tykke Tordenskyer". . 112.
Sang for Danske: „Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden" . . . . 130.
— „Hvor Bølgen larmer højt fra Sø". . . . 132.
Signelil: „Signelil sad i Kakkelovnskrog" . . . . 174.
Sovedrikken: „Amor Bacchus, kommer ned" . . . . 4.
— „De klare Bølger rulled". . . . . 2.
— „Det blanke Sværd paa Væggen hang" . . . . 6.
— „Ej Manden alene for alle Ting" . . . . 10.
— „For Dem mit Hjerte bruser" . . . . 7.
— „Knap Klokken slog det første Slag" . . . . . 15.
— „Op! munter til Arbejd" 8
— „Skjøn Jomfru! luk dit Vindue op". . . . . . 5.
Spillemanden: „Spillemand spiller paa Strenge" . . . . 110.
Svend Aage og Ingeborg, Ballade: „Svend Aage og Ingeborg drog over Sø" . . . . 108.
Sørge-Kantate over A W. Hauch, Romance af: „Og Vintren sejred over Høstens Taage" 89
Sørge-Kantate over Frederik VI, Romance af: „Til Roskild har de Kong Frederik bragt" . . . . 87.
Til Haabet: „Du som vor Vej omsvæver". . . . . 125.
Trost am Grabe: „Trockne deines Jammerthräne" . . . . . . 160.
Tycho Brahes Farvel: „Solen sank bag grønne Lund" . . . . 66.
Tycho Brahes Spaadom, Romance af: „Solen sank bag grønne Lund" . . . . 66.
Vaarsang: „Endelig revned de hængende Skyer". 104
Wallenstein: „Der Eichwald brauset". . . . . 154.
Willemoes: „Kommer hid i Piger smaa". . . . . 99.
Vuggevise: „Mit elskte Barn" . . . . 91.
Væringerne i Miklagaard: „En Rose stander i Himlens Land" 62.

Indhold.

(Ordnet efter Tekstbegyndelserne.)

	Pag.
Alt forvandles skal til Støv	121.
Alt oprejst Maanen staar	60.
Amor! Bacchus! kommer ned	4.
Bliv hos os, naar Dagen helder	149.
Brødre, meget langt herfra	55.
Dagen gaar med raske Fjed	145.
Dannemark! Dannemark! hellige Lyd	128.
Danser Majen skjøn imøde	124.
Das Grab ist tief und still	159.
Das Wasser rauscht, das Wasser schwoll	158.
De Bølger rulle saa tungt afsted	172.
De klare Bølger rulled	2.
Dejlig er den Himmel blaa	152.
Den mørke Nat forsvundet er	36.
Den skjønne Jordens Sol gik ned	150.
Den store stille Nat gaar frem	151.
Der Eichwald brauset	154.
Der er en Ø i Livet	25.
Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden	130.
Der staar et Slot i Vesterled	144.
Der var en Konge i Lejre	98.
Det blanke Sværd paa Væggen hang	6.
Det er saa yndigt at følges ad	171.
Det Helliges Forkynder skal ej længes	82.
Det var Ridder Hr. Aage	38.
Dicht von Felsen eingeschlossen	156.
Drengen fandt en Rose staa	120.
Du som vor Vej omsvæver	125.
Duftende Enge og kornrige Vange	127.
Dybt Skoven bruser	154.
Ej Manden alene for alle Ting staar	10.
Elskte Faruk! hørte Du min Klage	49.
En bange Drøm forfærded mig	126.
En Elskovserklæring?	72.
En Rose stander i Himlens Lund	62.
En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar	68.
Endelig revned de hængende Skyer	104.
Farvel, farvel! vi bringe	118.
Fjernt fra Axels travle By	85.
For Dem mit Hjerte bruser	7.
Fra arvet Borg til fjerne Sted	43.
Freude schöner Gotterfunken	168.
Fuglen sang paa Kviste	92.
Fuglen tier, Skoven hviler	46.
Gjenlyd af det Ord, som her har tonet	76
Grum, men flygtig er den Smerte	54.
Gud ske Tak og Lov!	142.
Han gik til Ludlams Hule	18.
Har jeg min Baad, mit Sejl og mit Net	106.
Her sad de gamle Fædre ved breden Bord	35.
Hist i Kreds af høje Fjelde	156.
Hvad toner gjennem Skoven	64.
Hvi synges evigt om Spartaner	96.
Hvo er den frie Mand?	122.
Hvor Bølgen larmer højt fra Sø	132.
Hvor sig Dagen langsomt sniger	47.
Hyrden græsser sine Faar	58.
I fjerne Kirketaarne hist	146.
I Helved galer Haner	61.
I Saxernes Land en mægtig Klippe staar	83.
I Ungdoms Dage med Mod i Blikke	74.
I Østen stiger Solen op	139.
Ich denke dein	165.
Jeg var en Knøs med ærligt Blod	19.
Jeg veed et Land i højen Nord	134.
Knap Klokken slog det tolvte Slag	15.
Kommen und Scheiden, Suchen und Melden	153.
Kommer hid i Piger smaa	99.
Korte Drømme hele Livet er	40.
Liden Gunver vandrer som helst i Qvel	102.
Lysets Engel gaar med Glands	137.
Man siger Hjertet har ej Rum	70.
Miau, Miau, Miau	176.
Mit elskte Barn, du Himlens Gave	91.
Mo'er Ludlam i den mørke Kjælder	23.
Morgenstund har Guld i Mund	140.
Naar Pisken den knalder	100.
Naar svøbt i sorte tykke Tordenskyer	112.
Natten er saa stille	173.
Nu ringer alle Klokker mod Sky	136.
Nu titte til hinanden	140.
Nu vaagne alle Guds Engle smaa	138.
O Fædreland, hvad har du tabt	116.
Og Vintren sejred over Høstens Taage	89.
Op munter til Arbejd! alt Solen opstaar	8.
Paa den Dag da Frederiks Øje hilste	78.
Piben lyder, Trommen skralder	32.
Selv jeg følger hid Caroline	86.
Signelil sad i Kakkelovnskrog	174.
Skjøn Jomfru luk dit Vindue op	5.
Solen sank bag grønne Lund	66.
Spillemand spiller paa Strenge	110.
Stjernen stod paa Nattens Himmel	80.
Storken sidder paa Bondens Tag	143.
Svend Aage og Ingeborg drog over Sø	108.
Til Roskild har de Kong Frederik bragt	87.
Til vor lille Gjerning ud	148.
Tommeliden var sig en Mand	30.
Trockne deines Jammerthränen	160.
Venlige Isefjords blinkende Bølge	94.
Vil Du være stærk og fri	34.
Vipper springe over Klinge	123.
Was unterm Monde gleicht	166.
Wer reitet so spät durch Nacht	162.

